

Curierul ADVENTIST

Simbolul de punctuație	Simbolul	Funcția	Exemplu
PUNCTUL	.	se scrie la sfârșitul unei propoziții	Am scris răspunsul în clasă.
SEMNELE ÎNTEROGĂRII	?	se scrie la sfârșitul propozițiilor care sunt în întrebare	Care este denumirea?
SEMNELE EXCLAMĂRII	!	se scrie la sfârșitul unei propoziții care exprimă o exclamație, o surpriză, un îndemn sau un apel, o strigare	Te înveselise și cânta din toată inima!
VIRGULA	,	se scrie între cuvintele unei propoziții, ca mai puțin legate, în propoziții, înlocuitorii care dău și în grupuri - în unele propoziții - între subiect și predicat - între predicat și complementul său - înainte de cuvintele care sunt înlocuite de pronume	1. A doua zi, după ce a terminat de scris, a scris o scrisoare. 2. "Nu te uita să te uita să te uita să te uita!" 3. "Nu te uita să te uita să te uita!" 4. A doua zi, după ce a terminat de scris, a scris o scrisoare. 5. A doua zi, după ce a terminat de scris, a scris o scrisoare.
PUNCTUL DE VIRGULA	;	marcăază o pauză mai mare decât cea marcată de virgulă și mai mică decât cea marcată de punct	"Bun venit în la pășină, să îți spun un secret și eu cămășii."
PUNCTUL	.	se scrie înaintea unei propoziții care este amănunțită față de propoziția anterioară	1. După ce a terminat de scris, a scris o scrisoare. 2. După ce a terminat de scris, a scris o scrisoare. 3. După ce a terminat de scris, a scris o scrisoare.
PUNCTUL	.	se scrie la începutul unei propoziții care este amănunțită față de propoziția anterioară	1. După ce a terminat de scris, a scris o scrisoare. 2. După ce a terminat de scris, a scris o scrisoare. 3. După ce a terminat de scris, a scris o scrisoare.

**Formarea și modelarea caracterului
– lucrarea educatorului creștin**

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:

Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu

Director: Paul Csavdari

Concept grafic: Dragoș Drumaș

Tehnoredactare: Emilian Popescu

Corectură: Lori Gheorghijă

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,

Str. Valeriu Braniste nr. 29,

Tel. 323 00 20; 323 48 95;

Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,

str. Labirint 116,

Oficiul poștal 20,

cod 74124 - București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220 – 6725

- 3 Editorial
Robia egipteană reeditată?
Gabriel Dincă
- 4 Din viața bisericii
Un „spațiu vital”
Conferința Muntenia
Comitetul Conferinței Muntenia
- 6 *Evanghelia în mijlocul cerului*
Leonida Ghioaldă
- 7 *Un foc în noapte*
Lucian Cristescu
- 8 *Carul lui Dumnezeu*
și călărimea Lui
George Uba
- 11 *Întâmplare cu cravate galbene*
Cătălin Bărbulescu
- 12 *O fereastră de lansare pentru*
megalo-comunități: „Popa Tatu 2”
Comitetul Conferinței Muntenia
- 13 Reportaj
Formarea și modelarea caracterului
– lucrarea educatorului creștin
Gabriel Dincă
- 16 Stil de viață
Tați și soți împătimiți de muncă
Kay Kuzma
- 18 Teologie
Bătălia pentru Sanctuar (VII)
Florin Lăiu
- 21 Experiență
Credință suficientă
pentru a nu fi vindecat
Morris Venden
- 25 Pagina pastorului
Crește biserica?
Ion Buciuman
- 28 Pagina copiilor
Destul de mare
Bonnie Walker
- 29 Pagina președintelui
Tihic în epoca informației
Adrian Bocăneanu
- 31 Știri

Scrisori

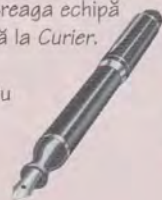

Am citit *Curierul Adventist* din luna mai și apreciez calitatea articolelor cuprinse în paginile acestei reviste. Articolul „Pericole actuale care confruntă biserica lui Hristos” mi-a reținut atenția prin faptul că lămurește o confuzie din perioada primilor ani ai secolului XX, când sora White se ridică împotriva abuzurilor dr. Kellog. Criticile servei Domnului din perioadă respectivă îi au în obiectiv pe Kellog și adeptii lui și nicidecum conducerea mondială a bisericii. Criza de autoritate este o problemă actuală, iar la acest capitol, nici Manualul comunității nu scapă criticilor celor răuvoitori. Modificările aduse Manualului sunt minore, iar ele reflectă o înțelegere mai clară a adevărului și nicidecum nu e cazul să ne alarmeze. Așa cum subliniază autorul articolului, o eventuală schimbare de conducere (congregaționalistă, în loc de reprezentativă) ar da naștere la o serie de inconveniente, iar în acord cu principiile organizației adventiste, dacă totuși așa ceva s-ar întâmpla, acest lucru poate fi înfăptuit numai de către Conferința Generală în sesiune. În ceea ce mă privește, cred că nu va avea loc niciodată.

Alte articole care mi-au suscit interesul sunt „Se poate cere un semn de la Dumnezeu?”, o prezentare echilibrată a unui subiect incitant, controversat în același timp, și experiența „Cum poți ști că Dumnezeu te-a chemat?”, o exemplificare a călăuzirii lui Dumnezeu în viața personală, un semn vizibil al călăuzirii divine.

Apreciez în mod deosebit faptul că revista îți pune mintea la contribuție și citește cu plăcere toate articolele revistei. Fie ca binecuvântarea lui Dumnezeu să se reverse peste întreaga echipă a celor care lucrează la *Curier*.

Pastor Varadi Iuliu

Robia egipteană reeditată?

Sunt foarte ocupat! Nu-mi ajunge timpul, viața mea este o permanentă alergătură și sunt pe fugă toată ziua. Seara mă prăbușesc în pat istovit, iar a doua zi o iau de la capăt. Sunt mult prea stresat și trăiesc într-un permanent conflict între ceea ce știu că trebuie făcut și ceea ce fac. Uneori mă întreb: „Ce contează cu adevărat pentru mine?”

Vă sunt familiare aceste cuvinte? Parcă auzim ecoul propriilor noastre cuvinte atunci când trebuie să răspundem la banala întrebare „Ce mai faci?”

Lumea noastră este într-o permanentă alergare și suprasolicitarea este considerată „boala vremurilor noastre”. Suntem prinși ca într-o capcană, controlați parcă de alții sau de anumite împrejurări. Ne simțim de parcă viața ne-ar fi trăită de altcineva. Este oare această stare de lucruri un strigăt tăcut către Dumnezeu?

Să se dea mai mult de lucru

Criza suprasolicitării a cuprins întreaga societate. Copiii, încă din primii ani de școală, au un program foarte aglomerat: școală, ore de meditație pentru limbi străine, computer, muzică, sport... Studenții fac un efort intelectual tot mai mare și se odihnesc tot mai puțin. Este la modă să faci două facultăți în paralel. Se lucrează tot mai multe ore și chiar se caută și un al doilea loc de muncă. Până și pensionarii spun că sunt foarte ocupați și nu le ajunge timpul.

Deși suntem conștienți că ritmul de lucru a crescut, puțini dintre noi se opresc să se întrebe dacă acest mod de viață ne conduce în direcția bună. Faptul că muncim tot mai mult înseamnă oare că ne aflăm pe drumul cel bun? Cine este interesat ca noi să nu mai avem timp de noi înșine, de viața noastră? Ar putea fi multe răspunsuri de dat, dar vă propun

să recitim un text din Sfânta Scriptură: „... Faraon a dat următoarea poruncă isprăvniceilor norodului și logofeților: ... **Să se dea mult de lucru oamenilor acestora, ca să aibă de lucru, și să nu mai umble după năluci.**” Ex. 5,6-9

„Să nu mai umble după năluci”

Deși nu este greu de înțeles cine se afla în spatele acestor cuvinte, astăzi, cei mai mulți privesc programele supraîncărcate ca un semn al prestigiului, iar dacă nu ești supraocupat, aproape că ți-e jenă s-o recunoști.

Această strategie de lucru a celui rău este veche, de pe vremea lui Faraon, dar totuși pare să aibă un succes destul de mare și în zilele noastre. El știe că, atâta timp cât vom fi supraocupați cu munca, viața noastră spirituală și socială va fi afectată. Timpul de partășie cu Dumnezeu prin studiu și rugăciune va fi diminuat, încât vederea noastră spirituală și înțelegerea timpului pe care îl trăim vor fi înlocuite cu mentalitatea vremii. Viața de familie va fi afectată. Mulți părinți vor regreta faptul că au petrecut prea puțin timp cu copiii lor atunci când aceștia aveau cea mai mare nevoie de îndrumarea și dragostea lor. Multe dintre consecințele acestor alegeri nu le vom cunoaște decât atunci când va fi prea târziu.

De aceea, Cuvântul inspirat ne cheamă și astăzi la o verificare a direcției în care ne îndreptăm, la o reanalizare a obiectivelor, valorilor și priorităților vieților noastre din perspectiva veșniciei: „Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți. Răscumpărați vremea, căci zilele sunt rele. De aceea, nu fiți nepricepuți, ci înțelegeți care este voia Domnului.” Ef. 5,15-17

Gabriel Dincă
redactor-șef

Un „spațiu vital”

Conferința Muntenia

Comitetul
Conferinței
Muntenia

Între Dunăre și Carpați – și încolo, până la luciul albastru al Mării Negre – se întinde un „spațiu vital” pentru 30% din populația țării (6,4 milioane), o zonă fierbinte, spre care Cerul își așteaptă privirile. Numele ei: Conferința Muntenia. Ca s-o străbată, șoseaua șerpuiește pe teritoriul a 10 județe, plus capitala: București, Brăila, Buzău, Călărași, Constanța, Dâmbovița, Giurgiu, Ialomița, Ilfov, Prahova și Tulcea. Aici, istoria a strâns la un loc români, turci, tătari, rromi, sârbi, bulgari, maghiari, evrei etc., un amalgam de oameni buni și mai puțin buni, toți însetați după ceea ce pământul nicicum nu le poate oferi: „apa vieții”.

Aici, în Conferința Muntenia, trăiesc sau lăncezesc, mărturisesc sau se ascund cei aproape 30% din membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Sunt peste tot: în Dobrogea arsă de vânt și soare, în mirifica Deltă, către Munții Buzăului, printre dealurile Subcarpaților, în Bărăgan și în toată Câmpia Română. Îi găsești în miezul Bucureștilor, dar și-n Târlele Filii... dac-ați auzit de acest loc; în centrele universitare vechi, ca și în Satu-Nou, părăsit de lume. Tărani hotărâți sau orașeni subțiri, cei 20.724 de membri au totuși un numitor comun: cred în Isus Hristos cel mort și înviat, care va să vie iar; cred în 27 de puncte biblice de doctrină; și, pe deasupra, cântă din 152 imnuri noi și nenumărate vechi!

Da, Biserica lui Dumnezeu din acest cadrilater carpato-dunărean are motive de

bucurie și de amărăciune. Și pentru ca nici unul din cei care sorb din acest articol să nu rămână întristat, vom începe cu bucuriile, vom înclina capul peste amărăciuni, iar la urmă ne vom ridica privirile către „Singurul care face minuni”.

Bucuriile

Biserici: Oare să nu te bucuri de faptul că, prin mila Lui, în această conferință sunt 265 de comunități, pe lângă alte zeci de grupe organizate? În 1990 erau doar 120 de comunități și cca 13.000 de membri. În 13 ani s-au adăugat 145 de comunități (dintre care 2/3 în zone albe), iar la efectivul existent s-au adăugat alți 13.058 de nou-botezați. Chiar și ocaziile de doliu sunt o pecete a biruinței: din 1990, peste 4.000 de copii ai lui Dumnezeu au trecut la odihnă, în speranța că ochii lor Îl vor vedea pe Mântuitorul!

Pastori: Când alte uniuni se frământă în fața unui vid de generații de lucrători, nu este oare un prilej de bucurie să știi că în Conferința Muntenia, pentru cei 99 de pastori (din câmp sau din administrație), vârsta medie este de numai 32 de ani? Pentru mai mult de jumătate din cei 31 de pastori sub 30 de ani, evaluările din districte sunt „foarte bune”, măcar că n-au atins încă vârsta minimă a „învățătorului” din Israel! Ca unii care-i cunoaștem, conțăm pe acești tineri!

Tineret: Vrei să te înviiorezi? Uită-te la cele 4.500 de înrolați în programe de

licurici, explo, companioni și tineri. În ultimii ani, tinerii se întorc din-spre „distracție” și spirit de joacă la misiune și mărturie. Nu se poate uita că bomba TinSerV a explodat pentru prima oară aici, pe meleagurile Munteniei!

Inițiative: De la începuturi, biserica a fost laică. Adventismul a fost sădit în România de către laici. Ca dovadă că biserica este aceeași, întoarce-ți privirile prin Conferința Muntenia.

La 30 km de Târgoviște, zac ruinele coloniei Mija, cu 700 de amărăți fără nici o ocupație, de când s-a închis fabrica de armament... În 2001, un fost ocnaș convertit, Dan Safciu, împreună cu câțiva prieteni au început lucrarea printre ei. Prin eforturi susținute, de la mâncare, haine și alfabetizare până la cântările credinței, azi se adună o grupă de 10-15 adulți și o droaie de copii.

În Cetățeni, de Argeș, unu' – Relu Jeremia – a pornit de capul lui să promoveze dieta vegetariană. Cine l-a învățat? Doar Duhul Domnului! Depășind bariere insurmontabile, fabricuța „Inedit” de produse din soia a ajuns să se impună pe piața românească, ba chiar și în Ungaria, Cehia, Belgia...

Un alt visător, Eugen Măndoianu, din Urleta, a înființat în 1994, cu bani de împrumut, o mică tipografie – „Zappy's” – pentru Domnul. A mers cu mici tipărituri până în decembrie 1998, când a ars până-n temelii. Dar cei care au o țintă mai înaltă decât aburii pământului nu se lasă. Din propria-i cenușă, mica tipografie a reînscut, ca să pună în mâna miilor din toată țara broșura cu noile imnuri, colecția „Subiecte uimitoare” și multe altele.

Emil Simionescu, din Buzău, înființează un ziar – „Viață și Sănătate” – care circulă prin piețe și penitenciare. Inițiativa fratelui Sandu Stroescu duce la fondarea Liceului Adventist „Ștefan Demetrescu”, azi un nume pres-tigios în sistemul bucureștean.

Râvna sorei Gabriela Suciu pune temelii primei școli generale adventiste, „Mihai Ionescu”, tot în București. Visele lui Paul Mortasipu produc grădinița Popa Tat, iar stăruința sorei Camelia Cârstea – grădinița din Labirint.

Printre faptele uimitoare din Conferința Muntenia se încadrează și zelul lui Emil din Ploiești care, în fiecare sâmbătă, aleargă prin cartierele rău famate Bereasca și Mimiu, din casă în casă, și-i adună pe romii la răs-pântii, de unde două microbuze îi ridică, pe rând, și-i cară la adunare. Se miră primăria Ploieștilor: Romii și-au făcut biserică în urbe! Construită din inițiativa și cu banii a doi dintre ei: Valter și Narcis, biserica „Cărămidari” din Ploiești adună 87 de membri, plus mulți vizitatori! Nici în timpul săptămânii microbuzele n-au odihnă. Zilnic vin 45 dintre cei mai săraci țigănuși la... grădinița.

Umbre

Chiar dacă duhul este plin de râvnă, sunt și limite omenești, care ne amintesc de neputințele cărnii... După socoteală, în Conferința Muntenia există 52 de „comunități pitice”, variind între 5 și 19 membri. Soarta lor ne ține cu sufletul la gură. Apărute din clocotul post-revoluționar, aceste avanposturi așteaptă urgent întâriri, alfel textul din Apocalipsa 14,6 va trebui rescris.

Întrebarea este: Cum să le întărești, când unii dintre cei mai tari și tineri aleg Spania, pentru o pâine mai albă? Statistic, în registrele comunităților din Conferința Muntenia figurează cca 1.700 de „membri-fantomă”. Aici nu-i includem pe cei care au plecat reglementar, cu scrisori de recomandatie. Așa se face că, de la peste 22.000 de membri – cât am avut cu câțiva ani în urmă –, azi numărul real ar putea coborî spre 19.000... Trist, așa-i?

Alta: Știați că, din totalul membrilor conferinței, doar 31% sunt

salariați, 37% sunt pensionari, iar 32% fără nici un venit? Sărăcia credincioșilor înseamnă și sărăcia vistieriei Domnului. În medie, zecimea pe membru este de 2.000.000 de lei pe tot anul.

Cu toate că ponderea zecimii a crescut de la an la an, 54 de locașuri de cult încă stau ca niște schelete, neterminate. Ca să le finalizăm anul acesta, n-avem speranțe pentru mai mult de 10... Gândiți-vă că locașul din Tulcea așteaptă din 1993; că noua construcție din Balta Albă, București, cu o capacitate de cca 300 de locuri, începută în 2000 și în care s-au investit deja 3 miliarde de lei, stă cu pereții în ploaie, fără acoperiș; că adunarea din Dumbrava Roșie, începută de peste 4 ani, va mai avea destul de așteptat... Să nu mai vorbim de suspinele ce se aud pentru Găiești, București-Bellu sau Buzău Filadelfia.

Mai mult însă decât zidurile roșii, ne îngrijorează spiritul lumii care bănuie pe ici și colo, pe ascuns sau pe față. Este în spiritul vremii să disprețuiești standardele creștine, să ocolești părtășia cu ai tăi sau să contesti autoritatea de orice fel. În curând, e foarte posibil să fim martorii a ceea ce n-am auzit de când este Conferința Muntenia: desființare de comunitate din motive disciplinare.

Pe alocuri se vorbește de un suflu polar, nou, care afectează comunitățile și indivizii. La indiferență și neubire, cei mai vulnerabili sunt nou-născuții. Raportul durerii și al rușinii înscris cca 3.000 de excluderi din 1990 încoace. Tăcere...

Cam așa arată biserica din Conferința Muntenia: o împletitură de biruitori și de răzbiți, de vii și muribunzi. Faptul că Hristos ne ține laolaltă înseamnă că mai este nădejde pentru toți. Articolele care urmează au fost oferite tocmai ca să ne umple iarăși pieptul de aer și ochii de speranță.

Evanghelia în mijlocul cerului

Mă gândesc uneori la Dumnezeu, care privește spre pământul acesta și-i vede pe toți oamenii deodată. Suntem uimiți de puterea Lui, de răbdarea Lui, de dragostea Lui... și înțelegem astfel ceva din frumusețea și plinătatea caracterului Său. Dacă și noi am putea vedea cu ochii noștri o secvență de cinci minute din viața celor peste 6 miliarde de oameni în același timp, am fi uluiți de câte se spun, de câte se fac, de câte se duc, de câte se plâng...

Dintr-un punct de vedere, viața este o succesiune de secvențe de câte cinci minute, care la rândul lor pot fi fracționate, în care ne ducem zbaterea între bine și rău, între adevăr și neadevăr, între frumos și urât, în care cunoaștem atâtea bucurii, neajunsuri, motivații, influențe, toate contribuind la formarea caracterului pentru timpul nefracționat al veșniciei.

Pentru oamenii credinței chemați să suie Evanghelia în mijlocul cerului, pentru a pregăti calea Celui ce vine curând, fiecare fracțiune de timp este parcursă într-o permanentă, activă și fericită așteptare. Dacă am fost atrași de mireasma cunoștinței și dragostei lui Dumnezeu, nu putem să nu recunoaștem azi că suntem dintre cei privilegiați prin care pământul trebuie să fie luminat de slava Lui. Tocmai în acest context ne rostim rugăciunile, ne înscriem activitățile, ne concepem proiectele pe care le dorim încununat de bucuria Stăpânului.

Recent s-a încheiat NET-ul „Vremea împăcării”, care a fost prezentat în

marea majoritate a comunităților. Am văzut persoane care au simțit chemarea nașterii din nou. Am savurat declarația d-lui Stelică, ce a participat la program în comunitatea Pietroșani, de Prahova: „Mi-am corectat impresia despre Biserica Adventistă și mai ales am înțeles de ce învățătura acestei biserici este atât de contestată de către ‘surorile mai mari’... Eu mă consideram un om bun, dar acum îmi dau seama că lucrurile nu stau chiar așa. Sunt hotărât să nu mai lipsesc de la programele acestei biserici”.

Dar câte inimi au rămas neschimbate, câte ezitări și câte amânări! Este nevoie de suport din partea noastră pentru aceste suflete care trebuie să cunoască bucuria împăcării. Este nevoie de lucrători care să folosească orice ocazie, folosind toate posibilitățile, pentru ca minunea iubirii lui Isus să atingă, copleșind, inimile celor din jurul nostru.

Când zic „lucrători”, probabil că te gândești la pastori și evangheliști. Dar Cel Preainalt a jurat că nu Își va încheia lucrarea cu argați, ci cu fii și fiice! „Numai cei care vor deveni conlucrători cu Hristos... numai aceia vor fi recunoscuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu. (Hristos, Lumina lumii, ed. 2002, pag. 483)

Destinul celor 6 miliarde a devenit tema întregului univers ce pulsează tot mai intens. Este și tema preocupărilor tale? Numai cel pătruns de această temă universală este pregătit să aibă parte cu tot universul, în veacul de lumină ce stă să înceapă.

Leonida
Ghioaldă

secretar,
Asociația Pastorală,
Conferința Muntenia

Un foc în noapte

Era prin 1991 sau 1992, când cineva din Mangalia a pus pentru prima dată degetul pe hartă: „Darabani – localitate fără prezență adventistă”. Așezat la hotarul cu Bulgaria, Darabani – pentru cele 300 de case – n-are primărie, nici poliție. Ba are... o biserică ortodoxă, una pentecostală și două discoteci bătute de tinerii din sat – cam 80 de toți.

De la Mangalia și până la Darabani e ceva! Sunt 42 km! Motivați însă de ordinul Celui Înviat: „Duceți-vă...”, frații au inițiat vreme de peste un an primele contacte. Ștăfeta avea s-o preia Chirnogeni-ul, la numai 17 km de Darabani. Vreme de peste 6 ani, frații din Chirnogeni au tot udat sămânța. Au construit și o bisericuță mândră de 70 de locuri, mult prea mare pentru... 12 suflete. Apoi au încredințat mica grupă în mâna Domnului...

Din toamna trecută, noul pastor, George Pârlitu, și-a pus pe inimă Darabani. Pentru „Vremea împăcării”, a împărțit invitații, a chemat grupa la post și rugăciune, apoi și-au pus ținta: „50 de suflete pentru Domnul!”

Da, zâmbiți... Este nerealist, chiar și pentru credința cea mai apostolică!

La Net, lucru de neînțeles, au venit doar... 15 inși. La urmă, dacă mai veneau 6-7... În timpul programului, George era chinuit de priveliștea scaunelor goale: „Ce a trebuit să fac și n-am făcut? Eșec... Dar cum să plec din Darabani învins?” Într-o seară, George i-a șoptit soției: „Vreau să continuu cu ceva care să meargă... Ce-ai spune, un seminar de tineret?” Doinița i-a strâns mâna și l-a încurajat: „Fă, și Domnul e cu tine!” Așa că, în ultima seară, George a anunțat: „De săptămâna viitoare, în fiecare duminică începem un seminar: «Dragostea nu va pieri niciodată». Vom vorbi despre prietenie, căsătorie, pasiuni, temperamente...” Mihai, un tânăr neînșurat, a ciulit urechile: „Interesant!” Botezat ca baptist, dar de-o vreme lider între frații pentecostali, Mihai a mai anunțat câțiva prieteni.

În prima duminică au venit... Mihai și încă vreo 5. A doua duminică – au fost cam 10. A treia – s-au strâns 20. A patra duminică, numărul a explodat la 50! Iar în ultima seară erau 77, mai mulți chiar decât locurile!

„Ce se întâmplă acolo, bre?!” se întreba uluit satul. „De neînchipuit!” spune bibliotecarul șco-

lii. „E prima dată când discotecile-s goale... și mute. În schimb, biserica adventistă geme de ei!”

Da, era pentru prima oară, poate, când oițele acestea erau înțelese, acceptate și iubite. Cu seriozitate și căldură, tinerii învățau să cânte, să se roage împreună... Prinseseră cântarea „Focul Tău, Isuse”, pe care o cântau și la venire, și la plecare. Se descrețeau frunți, se deschideau inimi și se legau prietenii durabile. În ultima seară, când George a dat foile de reacție, toți au cerut să continue cu alte subiecte!

Pentru seara din urmă, grupa celor 12 frați din Darabani le-a pregătit o surpriză: Pe terenul dinaintea bisericii au așezat un rug de lemne. Și când băieții și fetele au ieșit, au aprins un foc mare de tabără. Emoționați, tinerii au înconjurat focul, și-au dat mâinile și au înfiorat noaptea cu cântecul lor: „Focul Tău, Isuse...” Apoi, în fața vecinilor adunați, s-au unit în rugă. Erau acolo Florin și Ionuț, Costel, Nicu, Doina și Sedie, Irina, Valentina... toți laolaltă, fără granițe de judecări sau tradiții.

La ora aceasta, 44 de tineri sunt nelipsiți de la seminarul „Marile teme ale Bibliei”, în timp ce alți 31 frecventează celelalte cursuri. În Darabani, un foc s-a aprins în noapte...

Dacă vreți să vă înviorați de mărturia acestor tineri prinși în muncile nașterii de sus, trimiteți-le o invitație prin conferință. Și vor veni, cu fața lor arsă de vântul dobrogean, dar cu inimile arzând de Hristos!

Lucian Cristescu,
secretar, Conferința Muntenia

Tineri din comuna Darabani, județul Constanța, participanți la seminarul „Dragostea nu va pieri niciodată”

Grupul de evangheliști și colportori din Conferința Muntenia, participanți la seminarul „Vector de sănătate”, organizat de Institutul de Sănătate Publică București

Carul lui Dumnezeu și călărimea Lui

Alarmă la... secțiile de poliție

Este căutată de toate secțiile de poliție. Cazul ei este cunoscut până și de generalii și coloneii care conduc aceste instituții și de șefii de departamente. Un intrus agresiv pătrunde în secțiile de poliție și paznicii se dau înapoi, lăsându-l să pătrundă până-n inima instituției. Comandanții, care până atunci împărțeau cu severitate ordine în stânga și în dreapta, la vederea lui, își înmoaie tonul și acceptă condițiile acestuia fără nici o opoziție. „Infracatorul” este o... fată. Scundă, brunetă și cu un zâmbet care dezarmează pe cel mai echipat polițist, Paula scoate corpul delict – cărțile, în fața cărora orice replică este inutilă. Infracțiunea ei? Invazie în forță în împărăția pământului cu lumina Adevărului scris.

– Aveți tensiunea cam mare, domnule general, spuse Paula după ce îi luă tensiunea arterială. Uitați aici niște cărți de sănătate; dacă le veți citi și veți respecta ce scrie în ele, veți fi mai sănătos și vă veți simți mai bine. Dar nu atât de bine, dacă nu veți citi și aceste cinci cărți spirituale, care vă arată cum un suflet bolnav se face bine pentru totdeauna.

– Dacă spui tu, Paula, le iau. Ai un fel de-a spune care mă convinge. Să nu pleci

până nu dai pe la toate departamentele. Nu vreau să fiu egoist.

Paula vine tocmai din Constanța și rămâne în București pentru cea mai îndrăzneată misiune: să ducă Vestea cea Bună și la secțiile de poliție. Dar la toate. Timidă când își povestește experiențele, dar curajoasă și insistentă în fața celor mai duri oameni ai legii, nu pare să fi înregistrat vreun refuz categoric din partea vreunui comandant sau general. Chiar ei fac reclamă cărților, în special celor spirituale. Un glas dintre ei se face auzit:

– Și noi avem un suflet de salvat! Chiar dacă ți se pare că suntem duri...

Un altul comentă:

– Fiecare ar trebui să aibă în casă *Tragedia veacurilor*, băieți. Ea formează caracterul și ne ajută să vedem cui slujim cu adevărat.

– Să te rogi și pentru mine, Paula, spuse cineva care voia să-și alunge singurătatea.

Ce are această fată care aduce pace pe unde trece?

– Ce bine că ai revenit, Paula! Eu nu-mi găsesc plăcerea pe acest pământ. Tot ce-mi oferă pământul ăsta, inclusiv televizorul, e un gunoi, așa că dă-mi și mie ceea ce ai dat și altora: setul acela de cinci cărți despre Dumnezeu! Astea da, valori!

George Uba
director,
Departament Școala
de Sabat / Lucrarea
Personală,
Conferința Muntenia

Paula Bădoi, colportor în misiune

Un colonel de la secția 3, după ce ia setul de cărți spirituale și cele de sănătate, îi spune:

– Domnișoară, cred că a sosit momentul să ne pregătim și pentru cer. Cele materiale se duc și nu luăm nimic cu noi. Nu-i așa că satisfacția ta cea mai mare este când dai aceste cărți? Tu faci o lucrare nobilă, Paula.

Și de cele mai multe ori geanta este grea și apasă coloana, obligând-o să renunțe la o verticală mult întreținută de domnișoarele care speră să atragă atenția vreunui băiat. Dar ea are verticala sufletului, pe care o întreține cu rugăciune.

Un șef de la criminalistică, cum o vede că intră în secția lui, îi spune:

– Paula, tu ești adventistă. Ai dat cărți religioase la toți colegii mei, dar nu după asta te cunosc că ești adventistă.

– Scrie pe fruntea mea, domnule Bucur?

– Te dai de gol foarte repede, Paula. Fără machiaj, simplă în îmbrăcăminte și după felul cum vorbești... Vreau și eu cele cinci cărți religioase. Și cele de sănătate. Cum adică, eu să rămân ultimul?

Și uite-așa, fata se amestecă printre oamenii care n-au simțit niciodată bucuria de a îmbogăți pe alții. „Eu doar duc geanta și El vorbește prin gura mea. El convinge și El învinge”, îmi spune Paula. Un ofițer o cheamă

acasă, să se roage cu familia lui numeroasă. Apoi o însoțește la biserică, unde trăiește o experiență nouă și uimitoare.

Un colonel de poliție vede în lucrarea Paulei cea mai frumoasă experiență prin care viața este împlinită și prin care Dumnezeu este înălțat. De ce tu, frate, și tu, soră, frământați de nemulțumiri și neîmpliniri, n-ați lărgi Împărăția cerurilor cu un suflet? Doar un gest simplu, dar cu ecouri veșnice: o carte pentru o relație cu Isus. Întreab-o pe Paula!

N-ați auzit?

„Și mai încolo, la poalele munților, la Buciumeni, să-mi faceți o cetate de scăpare”, aude fratele Titel Bălbăie rostirea cerească.

– Frate Uba, haideți să luăm locul acesta pentru cei care ies din penitenciare și care nu au casă și lucru și să le facem un refugiu pentru un timp. Să nu-i dezamăgim și să le arătăm că Acela care le-a înnoit viața are grijă de ei și după ce se liberează.

Așa s-a născut proiectul numit „Centrul de resocializare pentru foștii deținuți”. Pe acest teren deja începe să se contureze cele două secții de lucru: brutăria și secția de bolțari. Rari sunt oameni ca fratele Titel, care să lucreze cu atâta dăruire și sacrificiu și care să primească răspunsuri la rugăciune așa cum o face el. Deși apăsați de datorii, prin credință vedem și clădirea care va adăposti șaisprezece foști deținuți, o bucătărie și o capelă unde Cuvântul lui Dumnezeu îi va întări zilnic în alegerea de a-I sluji Celui care i-a despovărat de trecutul întunecat. Serviciul Umanitar pentru Penitenciare, care funcționează ca un vector al misiunii bisericii, strigă după orice rugăciune de mijlocire și după orice ajutor. Un grup de frați români din Saragossa, cu rădăcini în Speriețeni, s-au legat cu jurământ să sprijine financiar acest proiect. Și primele roade sosesc. ADRA Spania și-a dat un acord de principiu pentru sprijin

Centrul de resocializare pentru foștii deținuți – Buciumeni

în această aventură, dar răspunsul întârzie. Este unicul și cel mai îndrăzneț proiect lansat pentru recuperarea celor care nu au familie și serviciu, dar care speră în intervenția lui Dumnezeu. Sosesc telefoane din țară: aveți loc pentru cinci frați, veniți de curând din penitenciar? Suntem încă departe de finalizare. Dar împreună putem să apropiem chiar anul acesta deznodământul fericit al primelor rugăciuni unite și al primelor zile de muncă într-o instituție a libertății.

Oriunde ați fi, rugați-L pe Cel Bun să vă dezlege generozitatea și să investiți direct pentru Cer, prin acest proiect în care și inginerii sunt interesați.

N-auziți strigătul care vine de sus?

Vă miră faptul că...

Din iarnă a început să plouă cu... scrisori. Vești bune, împachetate și trimise la cei care s-au oferit a fi țință pentru iubirea lui Dumnezeu. Și iată că Institutul Sola Scriptura sună din trâmbețe și cheamă voluntari la cea mai simplă, dar și cea mai nobilă lucrare: corespondența dintre cer și pământ.

Se înființează filiale la Ploiești, Târgoviște și se pregătesc Buzăul și Mangalia. Pe aproape este și Năvodari. Pucioasa își cere și ea drepturile slujirii în teritoriu. Ferice de cei ce descentralizează lucrarea și o oferă celor care sunt cei mai apropiați de studenții Sola Scriptura!

Și a mai răsunit un gând care trebuie să prindă cât mai repede trup: să fie relațională! Cluburi pe secțiuni sunt proiectate să se înființeze, unde un moderator mediază discuțiile preferate, în domeniul sănătății, al familiei sau al studiului academic. Voluntari sunt chemați să ia repere de sănătate la domiciliul studenților Sola Scriptura, iar alții vor sluji cu meditații la limbi străine sau cu consiliere.

Vă miră faptul că din aceste enclave de studiu se poate naște o biserică nouă?

Și „nu mi-ar ajunge vremea”...

... să vorbesc de Școala de Sabat care, înnoită, va înnoi oameni și va crește biserica. Destul cu rutina și formalismul! Este o ocazie nu doar de studiu informal, ci de o viață autentică de părtășie în grupe. Ne-ar fi greu să ne rugăm unii pentru alții în cercul nostru? Ne-ar fi greu să vorbim de experiențele noastre din cursul săptămânii, pentru a ne împărtăși lecții de viață și a ne cunoaște unii pe alții? Destul timp am venit la biserică singuri și am plecat singuri! Destul timp am venit închiși și am plecat închiși, fără să ne trădăm nici cea mai mică nevoie de confesiune creștină! Destul am vorbit de misiune fără s-o atingem nici măcar cu vreun gest de pornire! Dați mai mult timp Școlii de Sabat și agremențați această instituție sfântă, care este cea mai importantă din programele de închinare ale bisericii. Când va avea în atenție relația, studiul va avea sens și misiunea bisericii va avea o motivație viguroasă. Încercați doar!

... Și „nu mi-ar ajunge vremea” să vorbesc despre lucrarea misionarilor în zone albe, unde

peste șazeci de viteji au prins în mreaja lucrului lor principii de plantare de biserici. Sunt hotărâți, prin puterea Celui care vede holdele coapte, să învețe limbajul celor neînvățați cu lexicul Cerului și să le răspundă nevoilor imediate, pentru a le dovedi dragostea lui Hristos. Sunt hotărâți să lucreze fără a ridica prejudecăți și țința lor este să planteze biserici, și nu grupe, care n-au forța de a crește. Sunt hotărâți să se dezvolte profesional și devoțiunea zilnică să fie reperul spiritual, prin care primesc putere pentru o slujire specială. Nu vă atrage o astfel de profesie de „pescari de oameni”?

... Și „nu mi-ar ajunge vremea” să vă spun de Școala Biblică de Vacanță, prin care câțiva instructori de copii cheamă la biserică, pentru o săptămână, copii neadvenștiți și le predau din frumusețea Evangheliei pe limbajul lor, unde cântecele, povestirile pentru copii și jocurile înconjoară frumos, ca un rond de flori, cuvintele despre Prietenul copiilor. Peste douăzeci și cinci de astfel de proiecte sunt anunțate în vacanța acestui an. Și biserica se înviorază, se înprospătează și crește.

Toarne Domnul reînvioreare de la fața Sa și să ne cheme un cântec de biruință pe drumul înfrățit al împreunei slujiri. E timpul culesului de har!

Întâmplare cu cravate galbene

Dar Domnul mi-a zis: „Nu zice: Sunt un copil”, căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite, și vei spune tot ce-ți voi porunci.

(Ieremia 1,7)

Ziua nu se arăta cu nimic deosebită față de celelalte. Oamenii plecau la treburile zilnice, traversând parcul grăbiți. Frământați de grija zilei de mâine, cei mai mulți dintre ei nici nu au observat copiii cu cravatele galbene care se zben-guiau încoace și încolo prin parc. Cei care i-au văzut au considerat că moda devine din ce în ce mai de neînțeles pentru ei.

Undeva, într-un colț al parcului, *cravatele galbene* s-au strâns pentru a-și alcătui „planul de bătaie”. „Voi veți folosi păpușile, voi veți umfla baloanele, voi veți distribui invitațiile, voi veți fi la serviciul de protocol, voi...”

Ceva mai târziu, când soarele a mai prins putere, pe platoul din fața Casei de Cultură s-a format un careu, au apărut un salut, un imn și deschiderea unei activități – Expoziția exploratorilor. O activitate cu totul nouă printre exploratori, dar și pentru publicul din orașel. Grupul vizat – copiii de la 10 la 17 ani; intrarea – liberă; obiectivul – suntem aici și avem un cuvânt de spus.

Nu a trebuit să așteptăm prea mult și primii vizitatori au început să vină. Ceea ce au văzut a fost cu totul inedit: sculptură în săpun, modelaj în cocă, împletituri, pictură pe sticlă etc. Imediat au început să curgă întrebările: „De cine sunt făcute?” „Chiar sunt reale?” „Nu cumva le-ați cumpărat de undeva?” Iar răspunsurile nu au întârziat: „Sunt făcute de copii

obișnuiți.” „Puteți să le atingeți, să le mirosiți.” „Dacă nu credeți, am organizat un atelier unde copilul dumneavoastră poate să execute unele dintre aceste exponate.” Așa au apărut primii doritori și primele cozi pentru înscrierea la atelier. Iar dacă timpul de așteptare era prea lung, micuții nu-l iroseau. Îi vedeai zbughind-o pe ușă pentru ca să se întoarcă peste câteva minute însoțiți de vecinii, prietenii sau rudele de o vârstă cu ei.

Nu se știe prin ce împrejurări, dar, la un moment dat, au apărut oamenii cu microfoane sau pixuri. S-au auzit și primele șoapte – acu-i acu! Aceștia și-au făcut meseria conform manualului. I-au întrebat pe copii cine este organizatorul și li s-a răspuns – *Asociația Exploratori pentru Viitor*. Apoi cine a făcut exponatele, iar replica a fost naturală – copiii. Reporterii au raționat că micuții sunt de la vreo școală de artă și au fost mirați să afle că se înșelaseră – erau copii obișnuiți. Și pentru că nu au crezut, au fost conduși la etaj, unde au descoperit cum mânuțele care, nesupravegheate, sunt gata să distrugă modelau coca, sculptau în săpun sau pictau pe sticlă. După ce au văzut și au auzit atâtea, chiar s-au supărat: „Cum de nu ați trimis un comunicat de presă, ca să venim mai devreme?”

A doua zi nu a mai fost nevoie de păpuși prin parc, de baloane cu mesaj, de pliante, pentru

că ziarele au scris cu litere mari – **Biserica Adventistă organizează expoziție gratuită pentru cei mai mici locuitori ai orașelului nostru** – publicitate gratuită.

Vă gândiți că a doua zi expoziția a fost lipsită de public? Da de unde! Cei care au fost printre „cravate” s-au întors pentru vreun atelier ratat în ziua precedentă, iar cei care nu avuseseră parte de o asemenea experiență s-au înființat încă de la primele ore, ca să prindă un loc. Și totul a reînceput. La final, aceleași *cravate galbene* s-au reunit pentru a face curățenie, apoi cu părere de rău s-au îndreptat către cele patru zări.

Mie nu mi-a mai rămas de făcut decât să reflectez la rândurile care spun:

„Fie ca cei care poartă răspunderi în biserică să elaboreze planuri, prin care tinerii și tinerele să poată fi instruiți spre a-și pune la lucru talanții încredințați lor. Membrii mai în vârstă ai bisericii să caute să lucreze în mod serios, cu suflet, pentru copii și tineri. Pastorii să-și pună la lucru toată iscusința în a inventa planuri prin care membrii mai tineri ai bisericii să poată fi conduși să coopereze cu ei în lucrarea misionară...” (*Căminul adventist*, ed. 1996, p. 454).

Cătălin Bărbulescu,
director, Departament Tineret,
Conferința Muntenia

O fereastră de lansare pentru megalo-comunități:

„Popa Tatu 2”

Comitetul
Conferinței
Muntenia

Când părinții credinței adverte din București ridicau casa de rugăciune Popa Tatu, au făcut-o mare, ca să încapă poporul. Deși condițiile politice nu au permis o construcție amplă, nici imaginația părinților nu-și putea închipui că acolo, în biserica de 355 de locuri, va veni o vreme când frații să n-aibă loc unii de alții.

De câțiva timp, Popa Tatu a ajuns cea mai numeroasă comunitate din București – 756 de membri, fără să mai socotim tinerii și copiii aparținători. Regulat, la serviciile divine se strângeau peste 500 de membri. Unde? Aglomerarea afectează fizic, psihic, dar mai ales spiritual: biserica, cea care trebuie să fie locul în care familia răscumpărată să găsească părtășie, devenea „Piața Matache”, plină la refuz cu... necunoscuți.

În căutarea de soluții, în 2001, comunitatea a ales să se acomodeze cu două servicii divine: unul de dimineață, de la ora 8, iar al doilea, de la ora 11. După o curtenie de doi ani, iată că se naște, în același cuib, o a doua biserică, Popa Tatu 2. La ultima Sfânta Cină, doar cei care s-au împărtășit numărau 60 de membri. De obicei, la serviciile divine vin până la 120 de participanți. Pentru o dinamică mai bună, s-a recurs la o soluție care, până în prezent, este agreată de toți: Popa Tatu 2 începe Școala de Sabat la ora 11, în sălile anexe, în timp ce biserica-mamă este la serviciul divin în sala mare. Iar la ora 12,30, Popa Tatu 2 continuă în sala mare cu predica de „prânz”.

„Sunt fericit”, spune tânărul Gelu Găină, „că în comunitatea mea a prins rădăcină acest proiect de pionierat. Spiritul Profetic încurajează formarea de comunități mici și dinamice (vezi *Mărturii*, vol. 6, p. 425; *Mărturii*, vol. 7, p. 152). Savurez liniștea de care se poate

bucura închinătorul. Părtășia și relațiile se dezvoltă cu ușurință aici...”

„Sunt aici de peste 30 de ani, pe când erau doar 400 de membri”, spune prezbiterul Ioan Mohora. „O dată cu migrarea de la țară la oraș, biserica noastră a ajuns să numere 900 de suflete. Lipsa de spațiu i-a făcut pe unii să nu mai frecventeze serviciile divine. Aglomerarea este direct proporțională cu inactivitatea. Acum, prin formarea comunității Popa Tatu 2, s-au creat locuri pentru toți. Pentru că suntem mai puțini, avem ocazia să participăm activ la programul bisericii, să ne cunoaștem între noi, putem oferi locuri și oaspeților, iar atmosfera este mai plăcută, ca în familie. Școala de Sabat prinde viață. Eu cred că, dacă toate comunitățile se vor organiza în subcomunități de maximum 50 de membri, cu structuri proprii și cu program propriu, lucrarea s-ar face mult mai eficient și rapid și n-ar mai fi șomerii în biserică.”

„Este prima comunitate în care s-a experimentat și s-a reușit acest proiect. Important pentru mine este faptul că vizitatorii pe care-i aduc se simt bine alături de noi în Popa Tatu 2”, spune un decan de vârstă, fratele Ion Paraschiv.

Pastorul comunității, Marius Stancu, adaugă: „Citisem într-o carte despre *secretul grupelor mici*. Nu mai este nici un secret. Putem ști exact ce se întâmplă, pentru că avem sub ochi Popa Tatu 2. Descoperirea vine nu doar dintr-o înțelegere corectă a cauzelor și efectelor, ci este legată de viziunea pe care o ai! Bisericile mici sunt puternice prin coeziunea puternică între membri. Dacă unii membri ai bisericilor-mamut nu vor biserici ‘mici’, este pentru că nu au gustat din experiența grupelor mici, integrale. Gustul pentru grupele mici deschide în mod natural calea spre *Bisericile Mici Integrale*. Iată soluția!”

Formarea și modelarea caracterului

– lucrarea educatorului creștin

Preocuparea pentru o educație de calitate și dorința de a-L sluji pe Dumnezeu au reunit peste 200 de educatori, învățători și profesori la Convenția Națională de Educație, care a avut loc la Brașov-Stupini în perioada 28-30 aprilie 2003. Într-o atmosferă spirituală și de o înaltă ținută academică, asigurată de profesorii Roberto Badenas, directorul de educație la Diviziunea Euro-Africa, Norka Castillo, profesor la Universitatea Montemorelos, Ismael Castillo, rectorul Universității Montemorelos, și Jaques Sauvagnat, profesor la Universitatea Collonges, cei prezenți au avut posibilitatea să redescopere frumusețea principiilor de educație adventistă și să-și împărtășească experiențele, care au adus multe transformări în viețile tinerilor aflați în procesul formării lor ca oameni și copii ai Împărăției lui Dumnezeu.

Cu această ocazie, l-am rugat pe fr. Gheorghe Modoran să ne spună care este scopul acestei Convenții de Educație. Ce se dorește să se realizeze cu această întâlnire?

Convenția de Educație de anul acesta a fost plănuită să devină un congres al cadrelor didactice adventiste din România. Este prima dată în istoria de 13 ani de libertate, privind profesia de dascăl adventist, când în jur de 200 de educatori participă la desfășurarea lucrărilor acestui congres.

Scopul primordial este familiarizarea profesorilor noștri cu conceptul de filozofie a educației adventiste. Este atât de necesar să fie claritate la nivel de gândire, privind rolul educației adventiste, pentru a putea deveni cu adevărat un educator adventist.

Educația adventistă este parte importantă a misiunii bisericii, privind planul de salvare făurit de Dumnezeu pentru lumea noastră, și profesorii noștri trebuie să cunoască bine rolul pe care îl au în acest plan al lui Dumnezeu.

De asemenea, această întâlnire a prilejuit o ocazie de cunoaștere și părtășie, de schimb de experiențe pentru profesorii prezenți. Prin acest congres, am dorit să transmitem și un mesaj pentru profesorii noștri, și anume că ei reprezintă o categorie profesională de mare valoare pentru biserică, modelând caractere și făurind destine; că împlinesc, așa cum precizează Ellen White, cea mai importantă lucrare care a fost încredințată vreodată ființelor umane. Prezența oaspeților de la diviziune de la Universitatea Montemorelos a arătat interesul și preocuparea bisericii mondiale pentru lucrarea de educație din România.

Gabriel Dincă
redactor-șef

Roberto Badenas, în timpul seminarului „Filozofia educației adventiste”

Pentru că fr. Roberto Badenas este împreună cu noi, îl rugăm să ne spună care sunt noile direcții în educația adventistă pentru timpul care ne stă înaintea.

Noi urmăm direcțiile pe care le-am avut întotdeauna, care constituie de fapt filozofia educației adventiste. Pentru acest mandat de 5 ani, avem în atenție în mod special direcțiile Conferinței Generale, care se referă la calitatea vieții, la unitate și la misiunea bisericii și aplicăm aceste imperative la educație.

În ceea ce privește sistemul educațional, Conferința Generală a inițiat formarea unui organism care să acrediteze cursurile și profesorii în domeniul teologiei, privind educația, deoarece s-a constatat că numărul universităților noastre s-a mărit, în prezent numărând 103 instituții. Intenția noastră este aceea de a nu dublica programele, ci de a exista o colaborare între ele. Nu dorim doar o creștere numerică, ci o creștere calitativă în cadrul lor.

Având în vedere experiența de dascăl și rector al Universității Montemorelos, fr. Ismael Castillo, puteți să ne spuneți cum se poate realiza o atmosferă și un mediu de excelență în școlile noastre?

Excelența – sau calitatea în învățământ – este dată de modul în care școala îndeplinește misiunea pe care o are. Dacă vrem să ajungem la excelență, primul pas ar fi ca profesorii să înțeleagă și să se angajeze cu toată ființa lor în misiunea pe care școala trebuie s-o realizeze.

În al doilea rând, cred că tinerii ar trebui în așa fel educați, încât să gândească ei înșiși și să nu fie doar simpli imitatori ai gândirii altora. Calitatea în educație nu este dată atât de mult de cantitatea informației pe care o ai, ci de ceea ce faci cu informația pe care o deții. Așa că, dacă

„Biruința este a Domnului” Pr. 21.31

Norka Castillo, la seminarul „Școlile lui Dumnezeu – școlile profesitor”

se realizează aceste două lucruri – angajamentul total al profesorilor față de misiunea școlii și instruirea tinerilor, pentru ca ei să gândească și nu doar să imite gândirea altora –, atunci calitatea se realizează și școala merge în direcția bună, corectă.

Cum am putea face ca principiile educației adventiste să fie implementate în familie, școală și biserică?

Eu cred că biserica din România ar trebui să-i instruiască mai mult pe părinți, deoarece familiile nu mai sunt atât de compacte cum erau înainte. În momentul de față, în familiile în care doar un părinte este adventist sau ambii părinți merg la serviciu, biserica ar trebui să-i instruiască pe părinți pentru a face față acestor realități.

Copiii sunt, de asemenea, mult mai răzvrățiți decât înainte și biserica ar trebui să-i instruiască pe părinți, pentru a face față provocărilor pe care le întâmpină adolescenții. Deci, instruire cât mai multă părinților. Ar trebui să se manifeste mai mult interes în departamentele școlii pentru educație religioasă.

Un alt element este segmentul celor cu vârsta cuprinsă între 16 și 30 de ani. Avem foarte mulți tineri adventiști care studiază în universități neadventiste. Biserica ar trebui să aibă capelani pentru ei, pentru că trebuie păstoriți. În

ceea ce privește școala, eu cred că trebuie să se facă un plan, iar în centrul acestui plan să fie Institutul de la Cernica. Așa cum în antichitate, civilizațiile străvechi se dezvoltau de-a lungul unui râu, Biserica Adventistă se dezvoltă de-a lungul unei instituții educative. Cred că aceste lucruri se pot face aici.

Am rugat-o pe sora Carmen Mihai, profesoară de limba și literatura română la Liceul Adventist din Craiova, să ne spună cum a perceput această întâlnire și cu ce gânduri se întoarce acasă.

Este laudabilă inițiativa Bisericii Adventiste de a strânge aici un număr așa de mare de profesori și cred că a reușit foarte bine să adune părerile colegilor noștri și să dea curs liber obiectivelor generale ale educației adventiste.

Ne-a plăcut mult ideea pe care a surprins-o fr. Castillo, faptul că trebuie să ai un vis în viață și trebuie să știi care este visul lui Dumnezeu cu tine, cu viața ta, cu finalitatea profesiei pe care o ai și, implicit, finalitatea unei zile pe care o trăiești. Ca atare, mă întorc acasă cu inima și conștiința pline că am mai multe de făcut și de dăruit elevilor mei și că visurile mele pot fi mult mai înalte. Oricât de dezamăgiți am fi în privința copiilor, în sensul că nu se mai pregătesc și nu

mai lucrează ca alte generații, trebuie să muncim până la capăt împreună cu Dumnezeu pentru realizarea acestui vis.

În final, l-am întrebat pe fr. Modoran, care se ocupă de Departamentul Educație în cadrul uniunii noastre, care sunt direcțiile de viitor pentru sistemul educațional adventist din România.

Dacă biserica crede cu adevărat în educație totală pentru copiii săi, atunci trebuie făcute eforturile necesare pentru dezvoltarea și întărirea sistemului nostru de școli, pentru a deveni cât mai atractive – și din punct de vedere educațional, și din punct de vedere financiar – pentru toți membrii bisericii noastre. Dacă dorim cu adevărat mântuirea tinerilor noștri în cadrul strategiei noastre globale, privind misiunea salvatoare a adventismului, trebuie să reafirmăm hotărârea și sprijinul nostru pentru o lucrare totală a bisericii, iar una dintre ramurile lucrării – și în nici un caz cea din urmă – este educația.

Este nevoie de înființarea de noi grădinițe și școli primare, chiar dacă nu pot fi adunați mai mult de 10 elevi într-o clasă. Sunt probleme financiare de rezolvat, dar resursele lui Dumnezeu nu s-au epuizat. Sora White face un apel atât de patetic în această direcție. După ce arată că înființarea și construirea de școli constituie o lucrare la fel de importantă ca înființarea și construirea unei biserici, rostește o provocare: „De dragul lui Hristos, ca popor ales al lui Dumnezeu, vă îndemn să vă asumați răspunderea de a promova un sistem financiar sănătos în școlile noastre”. Apoi continuă: „Subiectul educației trebuie să intereseze întregul corp al Bisericii Adventiste. Hotărârile cu privire la caracterul și lucrarea școlilor noastre nu trebuie să fie lăsate în întregime pe umerii directorilor și profesorilor.”

Cum ar putea să se înființeze școli primare acolo unde există șase sau mai mulți copii, așa cum a sfătuit sora White? De unde fonduri pentru plata profesorilor și funcționarea școlilor?

Trezorierul Conferinței Generale, cu ocazia sesiunii din 1899, a propus un concept care ar fi trebuit să devină fundamental pentru filozofia bisericii noastre, în vederea susținerii școlilor. El a sugerat că povara financiară a educației trebuie să fie împărțită și așezată în mod egal asupra tuturor. Istoria timpurie a mișcării advente a demonstrat în mod clar eșecul încercării de a susține financiar școlile numai din contribuția comunităților locale. Aceste școli trebuie să păstreze o legătură organică, vitală, cu conferințele. De-a lungul timpului, a fost avansată și ideea bazată pe Deuteronom 14, a celei de a doua zecimi, ce era desemnată pentru leviții care erau și învățători în Israel.

Dacă se consideră de importanță vitală sistemul de educație adventist, atunci se vor găsi și resursele financiare necesare. Dar, pentru a extinde școlile primare și grădinițele, avem nevoie de realizarea urgentă a unui plan de pregătire de învățători și educatori adventiști pentru aceste instituții.

De asemenea, în planul general al strategiei de dezvoltare a educației adventiste, este cuprins și efortul de consolidare a celor trei licee adventiste și a școlii sanitare de asistenți medicali de la Braila. Este însă în atenție și elaborarea unui plan de înființare a unui liceu adventist particular, în cazul în care noi orientări politice ar conduce la desființarea celor existente, susținute de stat în prezent.

Pe linia extinderii sistemului educației adventiste, conducerea bisericii este interesată de înființarea unei școli de arte și meserii la Brașov-Stupini. Este extrem de utilă, atât individual, cât și pentru biserică, misiunea de a pregăti tineri cu o înaltă calificare profesională în meseriile cele mai căutate în vremea noastră.

Am lăsat la urmă interesul special al conducerii bisericii pentru extinderea și dezvoltarea ITA Cernica. În această direcție s-au îndreptat și se îndreaptă cele mai mari eforturi ale bisericii, pentru că suntem preocupați de consolidarea și acreditarea pe linie de stat a programelor începute în campusul de la Cernica. Plănuim ca programul de Master în Religie, început anul trecut, să fie urmat la încheierea lui de un program de doctorat, tot ca o extensie a programului susținut de Andrews University din SUA.

Cursanți la Convenția Națională de Educație

Tați și soți împătimiți de muncă

Kay Kuzma
profesor asociat,
Universitatea Loma
Linda

Soțul meu lucrează zi și noapte. Lucrează în mod obișnuit, la serviciu, apoi în timpul care-i mai rămâne. Niciodată nu-și rezervă timp pentru mine și pentru copii. Simt că ni se destramă căsnicia. Niciodată nu vrea să stăm de vorbă despre cum am putea ameliora relațiile dintre noi. Nu mă simt iubită de soțul meu. Câteodată, mă întreb dacă nu ar fi mai bine să ne despărțim, în loc să-l las să mă ignore, făcându-mă să mă simt neimportantă.

O soție îngrijorată

Draga mea,
Probabil că soțul tău habar n-are că nu îți împlinește așteptările. Uneori, doleanțele scrise îi ajută pe bărbați să realizeze cât de grave sunt neînțelegerile și ce consecințe pot apărea, dacă nu se schimbă.

De asemenea, este foarte probabil ca soțul tău să copieze modelul de soț și tată oferit de tatăl său. Dacă nu a avut un asemenea model, este posibil să creadă că face tot ce ar trebui să facă tații și soții – bani, cu cât mai mulți, cu atât mai bine. Poate că acesta este singurul domeniu în care se simte apreciat și de folos. Imaginea soțului și tatălui, care este preotul familiei și se îngrijește de păstrarea unui mediu psihologic sănătos în cămin, este un concept nou pentru mulți bărbați.

Numai pentru bărbați (sper ca soțul tău să citească această rubrică)

1. Ia-ți timp să stai cu soția și copiii tăi fără a căuta să realizezi ceva. Știu că ești omul proiectelor. Îți place să reușești – fie că este vorba de programul din

computer, fie că este vorba de vânzări. Însă trebuie să lași toate acestea la serviciu. Prioritatea ta este să fii cu membrii familiei tale (nu în fața televizorului). Încearcă să afli mai multe despre activitățile lor, despre ce îi interesează sau despre subiectele lor de discuție și bucură-te de ei pentru ceea ce sunt. Joacă-te cu ei. Pentru început, rezervă-ți o oră dimineața, înainte ca familia să se risipească pe la treburi, și trei ore seara, asigurându-te că ai timp să stai de vorbă cu fiecare, inclusiv cu soția. Aceasta înseamnă patru ore din douăzeci și patru. Ți se pare mult?

2. Ascultă. Nu ți se cere să reperi, doar să ascuți. Nu trebuie să interoghezi, doar să crezi cadrul în care membrii familiei să-și deschidă sufletul. Lasă-i

să știe că ești gata să-i ascuți, privește-i în ochi sau ține-i de mână când vorbesc. Poți oferi sugestii, dar numai după ce i-ai ascultat timp de cel puțin cinci minute sau i-ai întrebat dacă îi interesează sugestiile tale. Soția se simte cel mai mult iubită când o ascuți. Concentrează-te asupra emoțiilor din spatele cuvintelor. Numai așa vei afla ce ai de făcut pentru a-i ajuta să se simtă mai bine. Învată să spui: „Da, te ascult, spune-mi mai multe!”

Dacă nu știi ce să faci, este foarte bine să recunoști. Întreabă-i cu ce i-ai putea ajuta. Poate că nu au nevoie decât de o îmbrățișare sau de un sărut care le va șterge lacrimile.

3. Iubește-ți soția. Numai plăcerea oferită de intimitate nu va împlini nevoia de dragoste a soției tale. Întreab-o ce o face să se simtă iubită sau ce și-ar dori să faci pentru ea. Și-ar putea dori să stați de vorbă pe îndelete sau să mergeți undeva numai voi doi. S-ar putea bucura de un cadou sau de respectul, politețea, curtenia și afecțiunea cu care o tratezi. Când s-a măritat cu tine, a crezut că ești un adevărat cavalier. De ce să nu te porți ca atare? Vei descoperi că se îndrăgostește de tine încă o dată. Când îți iubești cu adevărat soția, și copiii vor simți acest lucru.

Dacă urmezi acești pași, soția și copiii tăi Îl vor vedea pe Hristos în viața ta. Aceasta este prima

și cea dintâi calitate a unui cap de familie.

Numai pentru femei

Răspunde la dragostea soțului tău. Lasă-l să știe că este cel mai important lucru din viața ta. Fă-i complimente, apreciază-l și tratează-l cu respect. Rezervă-ți timp să faci ce-i place. Păstrează casa atrăgătoare; dacă numai el lucrează, pregătește-te să-l întâmpini frumos. Nici o primire nu-i este mai dragă decât o soție veselă și un miros plăcut dinspre bucătărie.

Încă ceva: Nici o soție nu trebuie să se aștepte ca soțul să-i împlinească toate așteptările sufletești. Caută-ți una sau două prietene cu care poți să râzi, să-ți împărtășești sentimentele și să te rogi. Schimbarea se va oglindi în înfățișarea ta.

*Traducere:
Oana Pascu*

Bătălia

pentru

Sanctuar (VII)

Florin Lăiu
profesor,
ITA, Cernica

Cadrul istoric și teologic al unei noi descoperiri

La cel mult 12 ani după viziunea din Daniel 8, Babilonul a fost cucerit (12 oct. 538 î.e.n.) de armatele aliaților și, până când Cyrus, speranța iudeilor, avea să se numească rege al Babilonului, în cetatea haldeilor a fost întronat un personaj încă neidentificat, pe care Daniel îl numește Darius Medul (c. 538-536). În primul an al domniei acestuia (537 î.e.n.), copleșit de importanța profetică a evenimentelor pe care le trăia, Daniel a cercetat Scripturile pe care le avea și a descoperit niște profeții ale lui Ieremia (25,11-12; 29,10) scrise în anii 605 și 597 î.e.n., după ce el fusese adus în Babilon.

De când începuse exilul său și vasalitatea Ierusalimului (605 î.e.n.) se împlineau deja 68 de ani, ceea ce însemna că la acest Cyrus (Cirus II, nepotul lui Cyrus I) se referise Isaia cu mai multe generații înainte. Totuși Daniel nu vedea nici un semn că s-ar împlini profeția. Cuceritorii Babilonului nu păreau să aibă planuri de eliberare pentru iudei. Mai mult, Daniel a citit cu siguranță și capitoul 18 din Ieremia (de care fug mulți teologi, profesioniști sau amatori), unde este scris limpede că **profețiile date de Dumnezeu, fie promisiuni optimiste, fie amenințări, sunt condiționate de atitudinea omului.**

Gândul că restaurația putea fi amânată sau putea eșua din cauza nepocăinței iudeilor, așa cum se întâmplase cu alte profeții, l-a pus în alertă pe Daniel. De aceea s-a dedicat rugăciunii de pocăință și mijlocire, cu post, îngenunchind de trei ori pe zi, cu fața spre Ierusalim.

Rugăciunea lui Daniel (9,4b-19) trădea ză preocupările despre care vorbeam mai sus, tensiunea dintre profețiile clasice – care erau optimiste, promițând o restaurație iminentă, la sfârșitul a 70 de ani de exil – și descoperirile făcute lui, care amânau această restaurație peste multe generații. Având în minte acea perioadă pecetluită, pe care n-o înțelegea (8,27) și care-l făcuse să se îmbolnăvească de perplexitate și necaz, dar și perioada mai scurtă, pe care o înțelezese (9,1-2), Daniel a făcut o rugăciune pe care nici unul dintre cei care o citesc cu inima nu-i poate nega autenticitatea; și rugăciunea lui culminează în strigătul: „Auzi-ne, Doamne! Iartă, Doamne! Ascultă, Doamne, și **împlinește, nu întârzia!** Pentru numele Tău, Dumnezeul meu, fiindcă **cetatea și poporul Tău poartă numele Tău!**”

O nouă descoperire cronologică

Ca răspuns la rugăciunea și îngrijorările lui Daniel, dar cu un mesaj mult mai bogat (după obiceiul lui Dumnezeu), a fost trimis același înger Gabriel, care

începuse să-i dea explicații în viziunea din cap. 8 (9,21). Acum însă fiți atenți la ceea ce face îngerul aici, fiindcă nu are o sarcină ușoară. El spusese că descoperirea celor 2.300 de zile nu este pentru el, ci va rămâne pecetluită pentru multă vreme. Faptul că trecuseră vreo 12 ani de atunci nu însemna că era timpul să fie dezvăluită lui Daniel, fiindcă după vreo 4 ani i se repetă că înțelegerea timpului sfârșitului nu este pentru el, ci toate dezvăluirile cronologice suplimentare vor servi doar celor din timpul sfârșitului (12,4,9-13). Totuși, Gabriel venea cu un răspuns care trebuia să fie destul de acoperit pentru Daniel, dar și suficient de sugestiv pentru cei care, în ajunul sfârșitului, urmau să descifreze profeția ultimului termen apocaliptic.

Cuvintele solului ceresc trebuie bine cântărite în acest punct. El intră brusc în subiectul timpului: „O durată de 70 de săptămâni a fost tăiată la o parte și repartizată poporului tău și cetății tale sfinte...” (9,24). Prin aceste cuvinte, îngerul îi descoperă că, pe de o parte, adevărata restaurație jubiliară va veni o dată cu vremurile lui Messia, fiindcă aceasta este semnificația împlinirii celor 70 de săptămâni (cf. Lev. 25,8-10), o perioadă jubiliară de 10 ori mai lungă, mărturisind atât eșecul lui Israel de a împlini planul lui Dumnezeu, cât și răbdarea iertătoare a lui Dumnezeu (Gen. 4,24, Mt. 10,22). În același timp, aceasta spunea că, într-adevăr, restaurația va fi în alt ritm și în alt mod de cum a fost așteptată. Faptul că se vorbește la timpul viitor despre pierderea Cetății și a Sanctuarului era o confirmare că, între timp, acestea aveau să fie rezidite, că sub perși avea să se realizeze parțial profeția. În același timp însă profeția vorbea despre 70 de săptămâni acordate iudeilor până la vremurile lui

Messia și că Acesta avea să fie dat la moarte și să facă să înceteze jertfele Templului. Cine să-L dea la moarte? Gabriel spunea că, după ce Messia va fi dat la moarte, Țara Sfântă va avea parte numai de război și pustiire (9,26b-27b), ceea ce sugerează că Messia avea să fie ucis în poporul Lui.

Cuvintele profunde ale îngerului: „**Înțelege mesajul acesta și fii atent la descoperire! O durată de 70 de săptămâni a fost tăiată la o parte și repartizată poporului tău...**” (9,23b-24a) sugerează o referire directă, implicată, la acea lungă perioadă apocaliptică și reprezintă cheia pentru cercetătorii care aveau să studieze această profeție în **timpul sfârșitului**. Primii cercetători care au „tăiat” cele 70 de „săptămâni” din durata celor 2.300 de „zile” ce trebuiau să se scurgă până la timpul Judecării au fost: teologul german Johann Philipp Petri († 1792), pastor reformat din Frankfurt, și Hans Wood († 1803), un cercetător laic din Irlanda. Ei au fost urmați de zeci și sute de cercetători, clerici sau laici, în prima parte a secolului al XIX-lea, cu precădere în America și în Imperiul Britanic, atât dintre asociații lui William Miller, cât și dintre alții. Această înțelegere a fost dominantă printre evanghelici în prima jumătate a secolului al XIX-lea.

Timpul decretului de rezidire a Ierusalimului

La început, Gabriel nu spune când încep cele 70 de săptămâni, dar, când începe apoi să le defalce în 7+62+1 (vezi v. 25-27 în versiunea oficială ortodoxă), el arată că perioada aceasta trebuie să înceapă cu decretul pentru restaurarea Ierusalimului și a piețelor în care se luau hotărârile judecătorești. Dacă putem găsi începutul corect al acestor 7+62+1 săptămâni, atunci cunoaștem și începutul celor 2.300 de zile.

Cărțile postexilice fac referire la cinci hotărâri imperiale din perioada persană, cu privire la iudei, care sunt considerate a fi documente oficiale. Două hotărâri (un decret imperial și o confirmare ulterioară) au fost publicate de Cyrus II (c. 536 î.e.n.) și respectiv de Darius I (c. 520 î.e.n.), iar celelalte trei (un decret foarte generos, o interdicție temporară și o permisiune ulterioară) au fost publicate de Artaxerxe I (457; c. 450; 444 î.e.n.). În ciuda faptului că Isaia prevăzuse că Ierusalimul va fi restaurat complet sub Cyrus, decretul lui Cyrus n-a prevăzut decât repatrierea iudeilor și rezidirea Templului, adică o restaurație predominant religioasă (vezi Ezra 1), iar Darius I n-a făcut decât să repete decizia precursorului său, după „legea mezilor și perșilor, care nu se poate schimba” (Ezra 5-6). Cine a împlinit, în cele din urmă, profeția? Continuăm expunerea în numărul următor.

Timpul decretului de rezidire a Ierusalimului

După analiza făcută în numărul trecut al revistei, singurul candidat rămas, care ar fi putut restaura pe iudei ca entitate politică, este Artaxerxe I, contemporan cu Ezra și Neemia. Unii teologi cred că permisiunea originală pentru rezidirea Ierusalimului este cea din Neemia 2 (444 î.e.n.), singura în care se menționează în mod explicit rezidirea cetății. Dar Neemia vorbește despre continuarea unei rezidiri care fusese recent întreruptă prin forță (Neemia 1,1-4), și care trebuie să fi fost urmarea ostilităților nefericite din Ezra 4,6-23.

Faptul că Artaxerxe a dat inițial un decret favorabil iudeilor, apoi și-a retras cuvintele și, în final, a dat o nouă poruncă favorabilă, este în acord cu caracterul său schimbător, așa cum l-a descris istoriografia antică, și de înțeles în contextul politic

foarte tulbure al acelei perioade de revolte naționale. A permite iudeilor să-și refacă autonomia, cu tot ce implica rezidirea cetăților (administrație, justiție, apărare), în asemenea condiții era o utopie. Dacă mult laudatul Cyrus, „unsul Domnului”, n-a avut curajul sau plăcerea de a împlini acest plan al lui Dumnezeu până la capăt, de ce să-l blamăm pe Artaxerxe, cu care, de fapt, a început declinul imperiului? Fără îndoială că acesta a simpatizat cu iudeii, dar avea toate motivele să se poarte atent și cu opoziții lor. În primul rând, rezidirea Ierusalimului, din Ezra 4,12, nu putea fi începută fără permisiunea împăratului. Evreii n-ar fi avut curajul să rezidească cetatea fără permisiune; amintiți-vă că au putut fi intimidați atât de repede la rezidirea Templului sub Cyrus (Ezra 4,1-5). Dacă totuși ar fi avut curajul să înceapă reconstrucția cetăților fără permisiunea imperială, ar fi fost pedepsiți sever, iar liderii lor ar fi fost suspendați în țeapă. Însă Artaxerxe, în timp ce interzicea această reconstrucție, nu a ordonat represalii, ba încă a specificat că oprirea lucrărilor va fi „până vor avea o permisiune din partea” lui (Ezra 4,21), ceea ce a și făcut peste câțiva ani (Neemia 2).

Singurul decret pe temeiul căruia iudeii puteau începe deja reconstrucția Ierusalimului este cel din Ezra 7 (457 î.e.n.), pentru următoarele motive: a) este cel mai mare, mai cuprinzător și mai generos, depășindu-l pe al lui Cyrus; b) pe lângă repatriere și susținerea serviciului de la Templu, inclusiv reparațiile necesare, el prevedea o restaurare civilă, **tipică cetăților** (sistem juridic, învățământ religios, aparat administrativ), și lăsa libertate de acțiune în spiritul legii, în cadrul bugetului stabilit („să cercetezi Iuda și Ierusalimul”, Ezra 7,14, vers. ortodoxă – cf. Lc.

1,68); c) Ezra avea toate motivele să vadă în acest decret voia lui Dumnezeu de a continua opera de restaurare a lui Israel (Ezra 7,9b-10. 27-28). Ezra ne spune că acest decret a fost dat în al șaptelea an al lui Artaxerxe (464-425 î.e.n.), adică în anul 457 î.e.n.

Certitudinea acestui prim punct de sprijin al celor 70 de săptămâni a fost recunoscută în secolele trecute de majoritatea cercetătorilor. Puțini știu că Sir Isaac Newton, geniul matematicii și fizicii moderne, era un creștin profund și un pasionat cercetător al profetiilor apocaliptice. Cele trei studii teologice ale lui, totalizând peste 1.000 de pagini, după criteriile actuale (un studiu biblic despre A Doua Venire a lui Christos și două despre Daniel și Apocalipsa), n-au fost publicate în timpul vieții lui, deși se știa că este un cercetător și în acest domeniu, fiind în corespondență și cu filozoful John Locke. Principalul său comentariu apocaliptic a fost publicat în 1733, la șase ani după moartea lui, și strălucește prin rigoarea științifică aplicată istoriei și cronologiei. El a făcut uz de toate datele istorice și astronomice pe care le-a avut la îndemână în slujba interpretării marii profetii din Daniel 9:

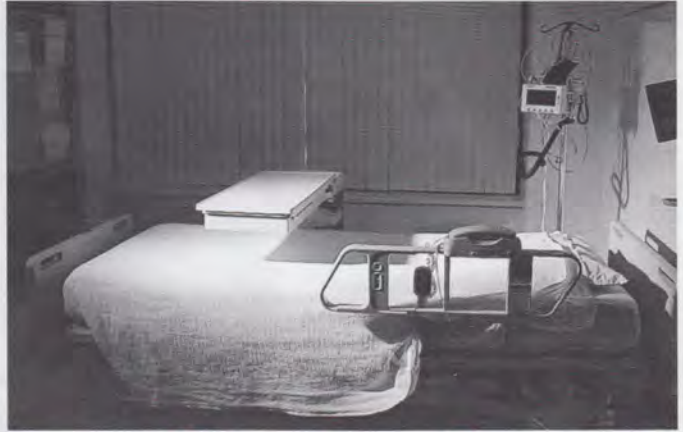
Iudeii dispersați au devenit un popor și o cetate când au fost pentru prima dată restaurați ca un corp politic. Aceasta s-a întâmplat în anul al șaptelea al lui *Artaxerxe Longimanus*, când *Ezra* s-a întors din prizonierat împreună cu o comunitate de *Iudei*, a reinviat cultul iudaic și din însărcinarea împăratului a așezat magistrați în toată țara, ca să judece și să guverneze poporul după legile lui Dumnezeu și ale împăratului, *Ezra* 7,25. Au existat doar două întoarceri din exil: a lui *Zorobabel* și a lui *Ezra*. Sub *Zorobabel* li s-a permis doar să rezidească Templul, dar *sub*

Ezra ei au devenit pentru prima dată o entitate politică, o cetate cu o guvernare proprie. Domnia acestui *Artaxerxe* a început cu două-trei luni după solstițiul de vară, astfel că al șaptelea an de domnie a coincis cu al treilea an al olimpiadei 80; iar partea din an în care *Ezra* a venit la Ierusalim a coincis cu anul 4257 al perioadei iuliene.

Deși majoritatea teologilor de astăzi calculează cele 70 de săptămâni fie de la profetia lui Ieremia, fie de la permisiunea lui Artaxerxe din Neemia 2 (anul 444 î.e.n.), după cum sunt aliniați ca preteristi-liberali sau futuriști-evangelici, există și în afara adventismului teologi serioși care recunosc sau cel puțin admit superioritatea decretului din anul 457 î.e.n. Dar cel mai spectaculos argument în favoarea anului 457 î.e.n. ca început al celor 70 de săptămâni este că data aceasta reprezintă împlinirea unică a profetiei despre Messia.

Cititorul se poate servi mai bine de traducerea oficială ortodoxă pentru înțelegerea profetiei din Daniel 9,25. În versiunea pe care o folosim (Cornilescu) se spune că până la Messia trebuiau să treacă 7 săptămâni (49 de ani). În realitate, trebuiau să treacă 7+62 săptămâni (483 de ani). Perioada este însă împărțită în două, numărând mai întâi 7 săptămâni, pentru a sublinia limbajul sabatic-jubiliar al profetiei. Dacă începutul perioadei indica o restaurare civilă, educațională, juridică, atunci sistemul anilor sabatici și jubiliari trebuia să reintre în funcțiune (vezi Lev. 25). Anul 408/407 nu are altă semnificație istorică decât că a marcat un prim jubileu al restaurării.

În numărul următor al revistei veți putea urmări încheierea explicației profetiei din Daniel 9 și relevanța ei pentru descoperirea celor 2.300 de zile care indică timpul Judecării.

Credință suficientă pentru a nu fi vindecat

Atunci când omul nu are credință suficientă ca să NU fie vindecat, Dumnezeu nu are de ales decât să-l vindece!

Am încercat să găsec alte cuvinte, dar nu cred să fie altele care să atragă atât de puternic atenția asupra unui subiect care, deși foarte important, este tratat cu prea puțină băgare de seamă.

Mult timp am trăit cu convingerea că, în situații de criză, dacă am avea destulă credință, am putea fi vindecați. Totuși NU. Dacă avem destulă credință, am putea să NU fim vindecați! E nevoie de multă credință pentru a nu primi vindecare.

Unii dintre noi am crescut cu concepții foarte greșite. După fiecare poveste de seară, ne culcam cu aceeași lecție bine învățată: dacă ești bun, totul va fi frumos; dacă însă ești rău, numai rele te așteaptă.

Și așa, uităm că toți ucenicii – cu excepția unuia singur, și el exilat pe o insulă pustie – au suferit moarte de martir. Uităm că apostolul Pavel, autor a 14 dintre cărțile Noului Testament, a primit el însuși răspuns negativ la rugăciunea lui de vindecare, pentru ca, în final, Dumnezeu să-i ceară să renunțe definitiv la speranța vindecării. Când Ioan Botezătorul a pierit singur în temnița chinuitoare, mult s-au mai minunat oamenii. Și aveau motive: Isus Însuși spusese că „nu s-a născut nimeni între oameni mai

mare decât el...” (Matei 11,11). Iar Elisei, cel care a primit îndoit duhul lui Ilie, nu și-a încheiat umblarea pe pământ luat la cer într-un car de foc, ci s-a stins după o lungă suferință – unii cred că ar fi fost vorba de cancer.

Privirea noastră lunecă parcă intenționat peste ultimele versete din capitolul 11 al Epistolei către Evrei. După prezentarea unei liste glorioase de minuni, tonul se schimbă: „... unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea, care li se dădea, și au fost chinuiți. Alții au suferit batjocuri, bătaii, lanțuri și închisoare; au fost uciși cu pietre, tăiați în două cu ferăstrăul, chinuiți; au murit uciși de sabie, au pribegit îmbrăcați cu cojoace și în piei de capre, lipsiți de toate, prigoniiți, munciți, – ei, de care lumea nu era vrednică – au rătăcit prin pustii, prin munți, prin peșteri și prin crăpăturile pământului. Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit...” (vers. 35-39).

Soarta acestor „uriași ai credinței” a fost un aparent eșec: ei nu au primit făgăduința. Ce se întâmplă? Oare ne-a scăpat nouă din vedere ceva?

Aș vrea să înțelegem cât de însemnată este „garda de onoare” a lui Dumnezeu în strategia Sa pentru biruința deplină în lupta cosmică dintre El și Satana. Petru exprimă cel mai bine acest lucru: „Preaiubiților, nu vă mirați de încercarea de foc

Morris Venden
Adventist Today,
septembrie 2000

din mijlocul vostru, care a venit peste voi ca să vă încerce, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi: dimpotrivă, bucurați-vă, întrucât aveți parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la arătarea slavei Lui” (1 Petru 4,12.13).

Dumnezeu oferă omului ocazia să dovedească înaintea universului că nu e un „creștin de zile bune”, că închinarea sa nu își primește motivația din ceea ce poate câștiga sau din ceea ce poate scoate de la Dumnezeu în favoarea lui. Creștinul adevărat Îl slujește pe Dumnezeu indiferent de ceea ce urmează, bine sau rău. Îl slujește pentru că Îl cunoaște și Îl iubește. Iată ceea ce face Credința Adevărată.

Relatările Bibliei și istoria oamenilor evlavioși din fiecare generație nu-L prezintă pe Dumnezeu ca împiedicând loviturile sau neplăcerile vieții. Dimpotrivă, Îl găsim umblând cu noi, stând de vorbă cu noi, fără însă ca, în cele mai multe situații neplăcute, El să producă minuni care să spulbere necazurile.

Până acum n-am prea înțeles acest subiect așa cum trebuie; de aceea avem nevoie să ne luăm timp ca să priim mai îndeaproape un citat din *Hristos, Lumina Lumii*, privitor la Ioan Botezătorul:

„Dumnezeu nu conduce pe copiii Săi altfel de cum ar alege chiar ei să fie conduși, dacă ar vedea de la început sfârșitul și dacă ar înțelege slava lucrării pe care o îndeplinesc ca împreună-lucrători cu El. Nici Enoh, care a fost înălțat la cer, nici Ilie, care a fost ridicat într-un car de foc, n-au fost mai mari sau mai onorați decât Ioan Botezătorul, care a pierit singur în temniță... 'Căci, cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți

pentru El' (Filipeni 1,29). Și, din toate darurile pe care Cerul le poate revărsa asupra oamenilor, împărtășirea cu suferințele lui Hristos este încrederea cea mai mare și onoarea cea mai înaltă.” (Hristos, Lumina lumii, ed. 2002, p. 202)

Nu este dorința lui Dumnezeu ca oamenii să sufere. Dar este dorința Sa specială să aibă o „gardă de onoare” care continuă să-L iubească și să aibă încredere absolut necondiționată în El. În cele mai multe cazuri, Dumnezeu are nevoie ca aceștia să fie dispuși să sufere fără ca El să fie nevoit să intervină cu minuni pentru salvarea lor. Iată premisa de bază de la care pornesc: e nevoie de multă, foarte multă credință pentru a fi dispus să nu primești salvare, să nu primești răspuns la rugăciune așa cum ți-ai dori.

Aș vrea să vă împărtășesc o istorie dramatică. S-a întâmplat anul trecut, lângă Seattle.

Cu zece luni înainte de Ziua Recunoștinței, Travis Allen a fost diagnosticat cu leucemie. S-a făcut tot ce se putea face; șansele de salvare rămăneau însă mici.

Colegii lui Travis – studenți ai Universității Adventiste din Auburn – au început să se roage intens și cu putere pentru vindecare. Bisericile locale, de asemenea. Rezultatul: nici o schimbare.

Când problema destinului său veșnic a început să-l frământă puternic pe băiat, fiul nostru, Lee Venden – pastorul bisericii Universității –, i-a îndreptat mintea către vestea cea bună a mântuirii, care nu ne este oferită pentru faptele noastre, ci pentru ceea ce Isus a făcut pentru noi și, respectiv, în virtutea atitudinii noastre de continuă acceptare a voii Lui... Ridicându-și privirea de la sine spre Domnul său, inima și mintea băiatului s-au liniștit. Sănătatea lui însă continua să se înrăutățească.

Christian, fiul lui Lee, era prietenul cel mai bun al lui Travis. Cu ocazia unei vizite la spital, Travis i-a spus:

– Chris, am fost cei mai buni prieteni încă din clasa a cincea. Aș vrea să te rog ceva: promite-mi că mă vei întâlni în cer – îmi doresc mult să stăm împreună de vorbă acolo.

Aceasta a fost pentru Chris un „apel” mai puternic decât toate celelalte făcute de mine, bunicul lui, până atunci! Și Chris i-a promis.

Câteva săptămâni mai târziu, Lee l-a întrebat pe Travis:

– S-a schimbat cumva filozofia ta de viață din momentul în care ai aflat că ești bolnav?

– Da, a răspuns Travis. Aveam impresia că ceea ce contează în viața aceasta e să te simți bine,

să exploatezi cât poți mai mult fiecare clipă, să ai cât mai multe lucruri și să fii „tare”, să fii șmecher. Acum știu că important nu e decât un singur lucru: să-L cunosc pe Isus...

În ciuda păcii și siguranței care însoțeau gândurile lui Travis cu privire la viața veșnică, erau nopți în care, copleșit de teamă, își trezea mama:

– Mamă, mi-e frică... Nu vreau să mor acum; am 18 ani!

Iar ea îi răspundea din nou și din nou:

– Dragul meu, dacă vei adormi, te vei trezi în secunda imediat următoare, ca să privești o veșnicie chipul lui Isus. Poți să-ți imaginezi într-adevăr momentul acela? Gândește-te cât de frumos va fi când tu vei privi fața Lui, iar El Se va apleca asupra chipului tău...

– Da, mamă, parcă mă simt mai bine...

Trecerea timpului aducea noi temeri. Nopțile erau adesea întrerupte de întrebarea chinuitoare pentru mulți: „De ce tocmai EU??” Parcă o voce interioară îl târa spre descurajare și întuneric.

Într-unul din aceste momente, Duhul Sfânt i-a dezvăluit o nouă perspectivă. Travis s-a trezit cu gândul: „Dacă Dumnezeu are nevoie de cineva care să treacă printr-o experiență ca aceasta și să continue să aibă încredere în El, de ce să nu fiu eu acela?” De atunci, când marele „de ce EU??” încerca să-i chinuie mintea, el contracara cu „de ce NU eu?”

Într-o zi, mult timp după debutul bolii, Travis l-a rugat pe pastorul lui să-i facă ungerea încă o dată. Lee a înghețat. La prima ungere, nu se întâmplase nimic. Ce sens ar mai fi avut s-o facă încă o dată? Travis însă a continuat:

– Nu, nu vreau o nouă ungere ca să primesc vindecarea, ci să sărbătoresc pacea nouă pe care Dumnezeu mi-a dăruit-o.

Alegerea momentului pentru ungere era dificilă. Travis avea deja perioade de dureri mari și de inconștiență. În ziua hotărâtă, două sute de prieteni s-au adunat la biserică, rugându-se, în timp ce părinții lui Travis, Lee și profesorul de Vechiul și Noul Testament au mers la spital pentru ungere. Travis era în comă. În momentul în care au început să se roage, Travis s-a trezit și chiar s-a ridicat, perfect lucid. Și-a pus o mână pe umărul tatălui, una pe umărul lui Lee și s-a unit cu ei în mulțumire pentru pacea și bucuria pe care Dumnezeu i le dăduse.

Cinci doctori au venit apoi să-i explice ce se mai putea face. Nici o variantă nu era optimistă. Decizia lui a fost:

– Nu vreau să faceti nimic deosebit. Urmează să adorm doar pentru ca în clipa imediat următoare să mă trezesc privind pe Isus față în față.

Unul dintre medici răspunde:

– Mă bucur că filozofia ta de viață îți aduce liniște și alinare.

– Doctore, asta nu-i o filozofie, ci e Cuvântul Scripturii dumnezeoastră, a fost răspunsul lui Travis.

Când un cadru specializat în cazurile de cancer a venit să susțină familia pentru a accepta inevitabilul, doctorul l-a întâmpinat cu următoarele cuvinte:

– Nu este nevoie de dumnea-voastră aici.

Puterile cerești își făceau într-adevăr lucrarea.

În timp ce Travis se apropia de sfârșit, prietenii au început să se roage ca Dumnezeu să-l susțină într-un mod neobișnuit, astfel încât băiatul să se bucure de o dovadă deosebită a grijii și prezenței Sale înainte de moarte; se rugau pentru o experiență cumva asemănătoare cu cea a lui Ștefan care, în fața morții, și-a ridicat ochii spre cer și L-a văzut pe Isus mijlocind în favoarea lui (Fapte 7,56). Și Dumnezeu a răspuns...

Cu puțin înaintea Zilei Recunoștinței, Travis a putut sta câteva zile cu familia în afara spitalului, iar duminică, Chris împreună cu Travis în cărucior s-au dus prin magazine la cumpărături!

Când s-a trezit luni dimineață, Travis nu se simțea bine, așa că a cerut să fie dus înapoi la spital. Părinții au pornit cu el, fără să știe că băiatul avea o hemoragie internă cumplită. Pentru că hemoragia îl făcea să simtă nevoia de a merge la

toaletă, s-au oprit în drum la un restaurant de mâna a doua. Receptorera i-a îndrumat spre toaleta cu două cabine – ambele cu ușile deschise, deci libere. În timp ce mama stătea la ușă, tatăl l-a condus pe Travis în cabina pentru handicapați. Cu surpriză și cu oarecare neplăcere, tata a observat pe sub paravan pantofii lustruiți și pantalonii bleumarin de mătase ai cuiva aflat în cabina alăturată. Ar fi dorit să fie singur cu băiatul...

– Tată, nu mă simt bine... abia pot să respir, șopti Travis.

În momentul următor, de dincolo de paravan, o voce l-a chemat pe nume:

– *Travis, totul e bine. O să fie bine. Vei fi bine.*

Travis, care respira tot mai greu, îl rugă pe tatăl lui să cheme salvarea. Atunci mama a intrat, încercând și ea să ajute, când vocea se auzi din nou:

– *Travis, totul este bine. Eu sunt aici. O să fie OK.*

În câteva minute, medicii de pe salvare au ajuns și l-au așezat pe o targă. Atunci străinul din cealaltă cabină a ieșit, s-a apropiat de căpătâiul târgii și s-a plecat asupra lui Travis, privindu-l în față. Travis și-a întors deodată privirea de la mama lui și l-a fixat pe străin. Mirați, doctorii l-au întrebat pe acesta:

– Sunteți tatăl lui?

– *Nu, sunt Prietenul lui*, a răspuns străinul, continuând să rămână aplecat asupra lui Travis, mângâindu-l, în timp ce targa se îndrepta spre mașina ambulanței.

Ajuns la mașină, Travis căzu în inconștiență, iar străinul se îndepărtă ușor, pe neobservate.

Mai târziu, când au reconstituit momentul, părinții au realizat că nici unul dintre cei prezenți – nici ei, nici medicii de pe ambulanță – nu văzuseră fața Străinului. S-au dus

și la restaurant s-o întrebe pe recepționeră dacă a remarcat pe cineva într-un costum bleumarin de mătase. Femeia, mirată, a răspuns:

– Puteți fi siguri că nimeni în costum de mătase nu vine la restaurantul nostru modest. Și dacă ar fi venit, cu siguranță l-am fi reținut.

Travis a murit în brațele mamei sale în aceeași dimineață. Răspunsul la rugăciunea lor specială venise.

Travis avusese dorința ca serviciul de înmormântare să se termine vineri seara, la apusul soarelui. Erau prezenți colegi din alți ani, foști studenți ai Universității, studenți ai Universității Walla Walla și chiar din Southern, precum și 34 de doctori și asistente de la spital. Colegii de clasă și profesorii lui Travis au venit în față, ocupând zona rezervată corului, lăsând în mijloc un scaun liber cu un tranșafir pe el.

Pastorul, care urmărea situația de luni de zile, a împărtășit celor prezenți experiențele binecuvântate de care Travis se bucurase în perioada bolii sale cumplite. Prin Lee, Travis a dorit să lase un mesaj prietenilor lui: „Vreau să vă văd pe toți acolo, sus, și, dacă vreunul dintre voi nu va fi acolo, mă voi supăra rău de tot!”

De mult se aștepta o reînviare a vieții spirituale în campus. Nimeni însă nu-și imagina că reînviarea avea să vină în această formă. Și renașterea a venit – o renaștere în întreg centrul universitar, pentru că cineva a avut îndeajuns de multă credință ca să nu fie vindecat...

Există o pace anume care urmează tristeții: pacea speranțelor supuse, și nu a speranțelor împlinite; o pace care nu privește

cu încredere spre ziua de mâine, ci care, în liniște, privește furtuna dezlănțuită. E pacea inimii care nu slăbește în suferință; pacea vieții supuse, eliberate de orice vrere și patimă. Da, nu este pacea din grădina mirifică a Edenului, ci pacea care a triumfat în Ghetsemani prin cuvintele: „Facă-Se voia Ta...”

Există în viața ta durere sau amărăciune, din pricina cărora simți că Dumnezeu este departe de tine? Sunt în jurul tău duhuri rele sau așa-zisi oameni „buni”, care-ți sugerează că, dacă ai fi fost ceva mai credincios și mai ascultător, nu ai fi avut parte de aceste necazuri... ba chiar ai fi putut fi vindecat? Te întrebi dacă nu cumva Dumnezeu te-a abandonat?

Prietene, Isus caută o „gardă de onoare”, formată din creștini care se încred în El fără nici o condiție, oricând și oricum. Durerea ta nu este răspunsul unui Dumnezeu nemulțumit sau neglijent. Ea ar putea mai degrabă să fie dovada încrederii pe care Tatăl tău – care te iubește, cu siguranță – o are în tine, pentru că ai destulă credință ca să nu fii vindecat. El ți-a pregătit deja un loc de onoare, cu totul special, în Împărăția Lui, acasă...

N-are importanță cine ești și nu contează dacă viața pentru tine este liniștită sau cumplită: Dumnezeu „vrea să stea de vorbă cu tine în cer”, ca să folosesc cuvintele lui Travis. Dacă nu vei fi acolo, Se va întrista mult...

Nu vrei să fii alături de Travis, pentru a face din cunoașterea lui Isus prima ta prioritate din viață? ... La urma urmei, acesta este singurul lucru care, într-adevăr, contează...

Traducere: Irina Cristescu

Crește biserica?

Acest document nu se pretinde a fi un raport în sensul uzual al cuvântului. În mod normal, acest raport ar trebui să fie rezultatul și concluzia unui proiect de cercetare în domeniul precizat de titlu. În lipsa unui studiu cât de cât academic, acest raport este mai degrabă o observație personală asupra direcției majore privind creșterea Bisericii Adventiste din România.

În mod normal, atunci când vorbim despre creștere sau cel puțin despre dinamica dezvoltării bisericii, facem referire foarte mult la statistici. Consider că o statistică, dacă este construită inteligent, poate să ne ofere indicii importante privind subiectul în speță, dar a compara simplu intrările și ieșirile de membri nu mi se pare relevant în a trage concluzii pertinente.

Așadar, întrebarea principală este: „A crescut sau nu biserica noastră în ultimul an?” Statistic aparent și simplu vorbind, biserica a continuat să scadă în ultimul an, urmând o tendință observată încă din anii precedenți. Dar viața bisericii este mult mai complexă, pentru a putea să tragem concluzii doar pe baza relației intrări-ieșiri la numărul de membri. Dar chiar și această dimensiune a creșterii ar spune altceva, dacă am lua în considerație cifre care să cuprindă întreaga biserică de limbă română de pretutindeni. O statistică neoficială, dar credibilă, spune că unul din trei români locuiește în afara granițelor țării. Dacă este să luăm lucrurile în serios, atunci statistica reală este semnificativ alta decât 73.000 de membri, cu ușoară tendință de scădere. În realitate, Biserica Adventistă cu rădăcinile în România a depășit de mult 100.000 de credincioși și continuă să crească fără ca cineva să dețină adevăratele cifre.

În prezentul raport, propun să lăsăm puțin cifrele și să abordăm dinamica dezvoltării, discutând pe rând patru domenii

majore ale vieții bisericii, deoarece creșterea este o experiență a vieții, iar viața nu se măsoară doar în centimetri, kilograme și bucăți. Calitatea ei este adesea mai importantă decât cantitatea.

1. Viața internă

Primul domeniu propus spre observație este viața internă. Nivelul de părtășie și sentimentul de acceptare și apartenență, trăirea emoției și percepția prezenței Providenței formează o primă arie de creștere. Calitatea vieții interne conduce, fără îndoială, la dezvoltări importante în alte domenii de creștere. Anul care s-a scurs a fost dedicat înnoirii închinării. Această înnoire are de-a face direct cu domeniul vieții interne. Nu am putea spune că s-au produs miracole și transformări esențiale în închinarea noastră, dar sesizăm ici și colo biserici care își îmbunătățesc nivelul serviciilor divine prin încercări timide, unele dintre ele destul de reușite. Fuziunea dintre ora de rugăciune și Școala de Sabat s-a dovedit a fi un pas înainte pentru unele biserici; altele, dimpotrivă, au descoperit pe această cale un nou subiect de tensiune și interminabile dispute. La sfârșitul anului înnoirii închinării, avem, sau ar trebui să avem, câte un responsabil în fiecare biserică și câte un grup de lucru la nivelul fiecărei conferințe, cu misiunea de a promova această componentă a vieții de biserică. Aici, statisticile nu ne pot ajuta să ne dăm seama dacă am crescut sau nu, dar, din moment ce au apărut îmbunătățiri, se subînțelege că ne-am mișcat în direcția cea bună. Curând, vom avea o carte la dispoziția orelor și grupelor de rugăciune. Acesta este un nou pas de creștere. Anul viitor, vom avea un devoțional produs direct în limba română. Și acesta este tot un semn de creștere internă.

Ion Buciuman
secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

2. Dezvoltarea personală și misiune

Al doilea domeniu major este chiar cel al departamentelor direct implicate în creșterea personală și misiunea bisericii. De câteva zile s-au încheiat transmisiile pe satelit ale programului VREMEA ÎMPĂCĂRII. Peste 40.000 de credincioși au ascultat în limba română și maghiară aceste prezentări. Ceva peste 10.000 dintre ei sunt potențiali viitori membri. Depinde de capacitatea bisericii locale de a menține și a fructifica interesul acestor vizitatori până la a influența statistic biserica. Tineretul a continuat să extindă TinServ-ul, care a depășit de mult faza experimentală, devenind un adevărat program pregătit chiar și pentru export. EXPLORATORII continuă să implice procente însemnate de copii proveniți din familiile neadventiste. De obicei, statisticile de membri nu vorbesc despre aceste participări, dar ele contribuie la câștigul de suflete din anii viitori. Poate cea mai spectaculoasă creștere în domeniul tineretului este orientarea acestei mișcări către misiune publică. De curând s-a înființat MedServ-ul, ca să demonstreze acest adevăr despre creșterea bisericii.

O altă mișcare semnificativă este Misiunea Femeii. Anul despre care vorbim înregistrează o trecere de la activitatea voluntară la una regulată, cel puțin la nivelul uniunii. În diverse locuri, femeile de acțiune organizează ocazii și manifestări de efect. Fiecare dintre aceste experiențe este un credit în plus în bursa creșterii bisericii.

Un domeniu de asemenea proaspăt de creștere este cel al plantării de biserici. Este așa de proaspăt, încât nici nu ne-am obișnuit prea bine să pronunțăm această sintagmă. Este adevărat

că, fără să folosim acest cuvânt, noi am plantat biserici și până acum, dar plantarea de biserici presupune un program de linia întâi, cu resurse umane și financiare, dar și cu efecte semnificative, marcate direct în creșterea numerică a bisericii și bisericilor.

Dar domeniul cel mai semnificativ, din punct de vedere misionar, rămâne lucrarea personală. Anul acesta au apărut noi module și materiale la dispoziția slujbașilor. Mă tem că biserica nu acordă suficientă atenție și energie aplicării programului numit Institutul Internațional de Slujire

„O comunitate lucrătoare va fi totdeauna o comunitate în creștere.”

Ellen White, *Mărturii*, vol. 4, p. 335

Creștină, destinat să-i echipeze pe membri în vederea lucrării personale. Oricum, aceasta rămâne principala noastră sursă de speranță atunci când ne gândim la creșterea bisericii. Această ramură va fi baza planului de evanghelizare globală din anul 2004, când fiecare pastor trebuie să aibă cu sine cel puțin doi sau trei evangheliști laici, pentru a putea acoperi confortabil solicitările acestui efort devenit proiect major al bisericii noastre mondiale. Dotările, echiparea și instruirea de anul acesta vor asigura rezultatele de anul viitor. În domeniul lucrării personale, biserica a crescut cu un concept nou, numit „Seamănă un miliard!”, care se adaugă conceptului „Un milion de misionari”, aproape încetățenit, dar încă în faza de așezare.

De câteva zile, „Sola Scriptura” poate fi urmată și pe Internet, iar primele sute de cursanți se alătură zecilor de mii existenți deja, iar acest lucru înseamnă creșterea bisericii. Curând vor fi afectate și statis-

ticile, dar deocamdată faptele și credința vorbesc înaintea statisticilor.

3. Comunicație și imagine publică

În acest domeniu, avem vești proaste și vești foarte bune. Vestea dureroasă este că deprinderea de a comunica este competența pastorală cea mai scăzută, conform cu evaluarea efectuată în anul de referință. Exemplul cel mai elocvent este un mic episod de la VREMEA ÎMPĂCĂRII, când am trimis un apel de raportare a experiențelor la două sute de pastori de la care încă nu am primit nici o reacție măcar. Sunt sigur că, în realitate, au fost dovezi ale Duhului în diverse locuri, dar responsabilii fie nu le pot vedea, fie consideră că, din moment ce au loc, nu e nevoie să ne laudăm

cu ele. Lauda Domnului este o experiență care trebuie încurajată pe motive concrete, iar dacă povestirea experiențelor lipsește, lauda devine seacă și formală. Se impune un program de reabilitare serioasă a acestei arii de viață a bisericii, după care se poate evalua creșterea.

Avem însă și vești foarte bune. În anul care s-a scurs, am asistat la o adevărată revoluție a imaginii publice a bisericii noastre. Radio „Vocea Speranței” a împlinit de curând zece ani de transmisie. În decursul ultimilor ani, radioul a dat naștere altor programe de vârf. Sola Scriptura este primul rod, Centrul Media Adventist este al doilea și altele urmează. Studioul de televiziune de la sediul uniunii este locul unde sute de VIP-uri ale vieții publice românești au descoperit și au început să susțină Biserica Adventistă, față de care fuseseră ignorante sau chiar ostile. Este adevărat că încă nu am botezat pe nimeni după prima apariție în „Centrul atenției” TV, deci statis-

tic nu se vede nici un folos, dar faptic și potențial biserica a crescut enorm, chiar dacă numerele nu vor mărturisi niciodată despre această realitate.

La evoluția pozitivă a imaginii publice a bisericii noastre, o contribuție însemnată a avut Departamentul Libertate Religioasă și Relații Publice. Seminariile organizate în multe locuri au fost, aproape fără excepții, ocazii de cunoaștere, acceptare și apropiere în folosul Evangheliei veșnice.

Este adevărat că, în ultima vreme, au fost lansate atacuri virulente la adresa bisericii noastre, dar acestea nu au venit din partea presei și nu au afectat semnificativ imaginea noastră publică. Cărțile denigratoare, care au fost scrise, reprezintă mai degrabă teama și neputința autorilor lor în fața influenței crescânde a bisericii de care se simt amenințați în mod nejustificat. Regimul de circulație și utilizare a acestor cărți este destinat mai degrabă să descurajeze tendința de căutare din sânul propriilor biserici, iar reacția de detașare și delimitare din partea propriilor confrăți contrabalansează natural efectele nocive asupra celor care încă nu ne cunosc prea bine.

Din punct de vedere al comunicației externe și al imaginii publice, Biserica Adventistă din România a crescut în mod cert. Noi modalități de dezvoltare în acest domeniu sunt pe punctul de a trece din faza de propunere de proiect în faza de program regulat, cu efecte directe și indirecte.

4. Managementul resurselor

Aparent, acest domeniu nu are legătură cu creșterea bisericii, dar, în realitate, resursele se gestionează pe baza unor evidențe contabile foarte precise, deci este vorba tot de statistici. Nu sugerez aici cu câte locuri sau scaune a crescut biserica, nici cel puțin câte noi capele am inaugurat anul trecut. Vreau doar să observ că resursele umane și materiale ale bisericii sunt în creștere. Un număr de conducători au parcurs diverse forme de instruire și dezvoltare profesională. Este semnificativ că peste 50 de noi pastori s-au adăugat la numărul existent și alți 28 de cursanți au absolvit Facultatea de Teologie Pastorală,

secția fără frecvență. Aceștia, împreună cu cei 18 absolvenți de la Teologie-Litere, reprezintă o creștere semnificativă, mai mult decât statistica. Programul de masterat cuprinde 8 absolvenți la secția de leadership, unul în Out of Door Education, 4 studenți urmează să absolve anul acesta, iar 24 se află în programul de masterat în Teologie Pastorală cu Universitatea Andrews. Nu dețin o statistică exactă a doctoranzilor, dar aceștia depășesc ușor cifra de zece. Anul acesta, 1.250 de studenți și elevi își desfășoară pregătirea numai în școlile bisericii, lângă alte mii bune din școlile publice. În concluzie, resursele umane ale bisericii sunt în creștere numerică și calitativă evidentă.

Voi adăuga doar că resursele financiare ale bisericii țin și ele pasul cu ritmul de creștere a resurselor umane, în ciuda perioadei de criză economică prin care trece întreaga lume. Și la capitolul resurse putem afirma că biserica se dezvoltă, în ciuda faptului că numărul veniților este mai mic decât numărul plecaților. Undeva în statisticile altora, plecații noștri sunt o sursă de speranță și stabilitate, iar la noi, ceea ce rămâne crește, și aceasta cred că este important. Lui Dumnezeu I se cuvine toată lauda!

DESTUL DE MARE

– Hai să mergem! am spus eu.
– Nu știu dacă ar trebui...
spuse Keith, ezitând.

Am așteptat nerăbdător să se hotărăască. Mă deranja pur și simplu faptul că, deoarece era cel mai mare, Keith considera că trebuie să ia el întotdeauna toate deciziile.

În schimb, eu primeam eticheta: „Nu ești destul de mare!” de fiecare dată când încercam să fac sau să spun ceva. Acum eram nevoit să aștept până când Keith se hotăra dacă să traversăm sau nu pârâul cu bicicletele pe un buștean.

Pădurea era umedă și rece. Mirosea a iarbă de mlaștină și noroi umed. O veveriță ne supraveghea de pe ramurile unui brad și o mică ciocănitoare trăgea cu ochiul de pe o buturugă. Un buștean era răsturnat de-a latul pârâului care curgea încet. Pornisem pe biciclete de acasă și venisem pe cărarea care șerpuia prin pădure. Plănuiam să trecem apa și să ajungem de partea cealaltă a dealului, după care ne abăteam de la cărare, mergând cu bicicleta printre rădăcinile de brazi ieșite din pământ.

M-am uitat încruntat la Keith, care stătea în mijlocul cărării și îmi bloca drumul. Am rămas surprins că la un moment dat s-a dat la o parte și mi-a făcut semn să o iau înainte.

Cu atenție, mi-am pus bicicleta pe capătul bușteanului alunecos, după care m-am așezat încet pe șa. Nu aveam mai mult de doi centimetri de fiecare parte a roților. Încet, am început să pedalez. Când am ajuns de cealaltă parte, am strigat:

– Să te văd, Keith! Nu cred că o să reușești!

Keith a început să se încrunte, în timp ce se așeza încet în șa. Bicicleta strălucea în lumina soa-

relui în timp ce el înainta încet pe buștean.

Am văzut nodul înaintea lui Keith. A călcat cu roata din față chiar pe el și părea că o să calce și cu cea din spate. A reușit însă să redreseze bicicleta, dar, la scurt timp, s-a auzit un pleoscăit în apă. Din fericire, pârâul nu era adânc, dar era plin de iarbă și mâl, iar malurile erau alunecoase.

La început, am râs. Keith arăta atât de caraghios! Din păr și de pe față i se prelingeau apă murdară și fire de iarbă.

– Ajută-mă, Ross! a bolborosit fratele meu.

Ce să fac? m-am întrebat eu, uitându-mă la el cum încearcă să-și scoată bicicleta din apă, dar nu prea reușea. Bicicleta era strâmbă, iar malul, prea abrupt pentru ca el să o împingă, iar eu să o trag. Din cauza mълului, de fiecare dată când încerca să se ridice, se afunda și mai mult. A plescăit în apă și a țipat la mine să îl ajut.

Isus, ajută-mă! m-am rugat eu, în timp ce alergam încoace și-ncolo pe buștean. Am găsit o creangă lungă și i-am întins-o lui Keith, dar era prea fragilă, așa că s-a rupt. Deodată, mi-am adus aminte de noua mea curea, care avea o cataramă mare. Scoțând-o,

am făcut un nod și m-am lăsat pe burtă pe buștean. Keith a văzut ce încercam să fac și a împins bicicleta spre mine până când am putut să o prind de roata din spate. Am tras încet până când Keith a reușit să iasă din apa măloasă.

– Mulțumesc, a șoptit Keith, îndreptându-se spre potecă pentru a se odihni pe iarbă.

– N-ai pentru ce, am râs eu, arăți de parcă ai fi venit de pe altă planetă.

Keith s-a întors spre mine și mi-a zâmbit forțat.

Încet, am trecut pe buștean și am traversat înapoi, aducându-mi și bicicleta. Excursia noastră avea să mai aștepte. Am mers în fața lui Keith tot restul drumului. Acum eram destul de mare!

Bonnie Walker

Traducere: Delia Buciuman

Ora familiei

Invită-ți familia la altar.

• Ross era invidios pe fratele lui. Aduceți-vă aminte de ceea ce frații lui Iosif simțeau pentru el (Gen. 37). Dacă ai avea parte de un tratament privilegiat în familie sau la școală, cum te-ai simți? Cum crezi că s-ar simți ceilalți?

• Discutați despre faptul că a-ți respecta familia înseamnă a-L respecta pe Dumnezeu.

• Rugați-vă, cerându-I lui Dumnezeu să binecuvânteze în mod special persoana care stă în dreapta fiecăruia dintre voi. Amintiți un gest frumos pe care respectiva persoană l-a făcut față de voi.

Calitatea vieții în biserică **5**

Tihic în epoca informației

Adrian Bocăneanu

La sfârșitul scrisorii sale către credincioșii din Efes, apostolul Pavel îi anunță: „Acum, ca să știți și voi despre mine, Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios în Domnul, vă va face cunoscut totul. Vi l-am trimis înadins, ca să luați cunoștință despre starea noastră, și să vă îmbărbăteze inimile” (Efes. 6,21.22). Pavel a considerat că informarea bisericii, împărtășirea de informații recente și credibile, constituie un motiv suficient ca să însărcineze pe unul dintre cei mai prețuiți dintre colaboratorii săi să facă o călătorie lungă și probabil riscantă. El s-a lipsit de serviciile iubitoare ale acestuia, ceea ce l-a făcut să resimtă și mai mult singurătatea (vezi 2 Tim. 4,12). Apostolul a înțeles că, mai presus de comunicarea scrisă, era necesară prezența personală a cuiva care era asociat cu apostolul și activitatea sa de conducere spirituală. Se pare că Tihic era adesea folosit în misiuni de acest fel (vezi Tit 3,12).

Credem că Tihic, prezentat de Pavel într-un mod atât de elogios, a plecat în călătorie conștient de răspunderea primită, bine pregătit cu vești corecte și clare, pe care le-a prezentat așa încât obiectivul dorit de Pavel să fie atins: „Să luați cunoștință de starea noastră și să vă îmbărbăteze inimile”.

Și în biserică de astăzi este necesară comunicarea directă a informațiilor, a rapoartelor și a inițiativelor, așa cum se face prin delegații organismelor de conducere – delegați ai comitetelor de conferință sau de uniune și mai ales pastori ai bisericilor locale. La dimensiunile și complexitatea bisericii de astăzi,

volumul de date, de hotărâri și de planuri care să ajungă la nivelul credincioșilor este considerabil. Atunci credincioșii erau nerăbdători să afle vești despre Pavel, și era normal așa. Astăzi este mai puțin important să se transmită vești personale – afară de cerul familiei și al prietenilor. Dar viața bisericii depinde într-o măsură considerabilă de distribuirea foarte exactă și sistematică a informațiilor privitoare la proiectele și programele care să fie cunoscute și aplicate în cunoștință de cauză.

Această dimensiune a activității pastorale – comunicarea – devine tot mai importantă. În condițiile contemporane, caracterizate prin preponderența informației și implicarea tuturor în decizie și execuție, roluri pastorale ca formarea membrilor și distribuirea informațiilor devin cruciale. Ineficiența în aceste domenii produce rezultate catastrofale.

De mai multă vreme sunt sub impresia următorului citat al lui Ellen White, care sună incredibil de contemporan, deși a fost scris cu peste o sută de ani în urmă: „Planuri bine concepute să fie prezentate pe larg în fața tuturor celor care sunt interesați și să ne asigurăm că acestea sunt bine înțelese. Apoi să cerem tuturor celor care sunt în fruntea diferitelor departamente să conlucreze pentru aducerea la îndeplinire a acestor planuri. Dacă această metodă sigură și radicală este corect adoptată și urmată cu interes și bună-credință, se va evita ca multă lucrare să se desfășoare fără o țintă precisă și vom fi scutiți de multe tensiuni inutile.” (Manuscris 24, 1887)

În lumina acestui îndemn pătrunzător, apelez la fiecare pastor și la fiecare reprezentant al bisericilor locale care participă la convenții și ocazii de instruire să arate că își înțeleg responsabilitatea de a comunica ceea ce li s-a încredințat, de a verifica înțelegerea și de a se asigura că cele hotărâte se pun în aplicare. Conducerea lucrării la nivel de conferințe și de uniune face investiții serioase în întâlniri (inclusiv cele lunare ale pasto- rilor) și convenții de instruire și apoi contează pe cei care au participat, ca să transmită ceea ce li s-a încredințat. Răspunderea aceasta trebuie să fie onorată.

Comunicare scrisă

Revenind la exemplul apostolului Pavel, observăm că el a suplimentat comunicarea prin reprezentanți personali cu scrierea de scrisori și epistole. Astăzi, biserica folosește din ce în ce mai mult comunicarea scrisă. *Curierul Adventist* este principala sursă de informații la nivel național, împreună cu Buletinul departamentului de comunicații al Uniunii, *Info AZS*. Acesta se distribuie în fiecare zi de joi prin Internet. Pastorii primesc cu regularitate acest buletin, ca și unii laici care l-au solicitat (acest lucru se poate face la adresa comunicatii@adventist.ro). Buletinul poate fi accesat și pe pagina de Internet a Uniunii (www.adventist.ro). Un rezumat lunar tipărit însoțește acum fiecare exemplar al *Curierului*. La întâlnirile pastorale, multe dintre informații sunt de asemenea date în formă scrisă.

Dar toate aceste comunicări trebuie privite ca o însărcinare foarte serioasă. Transmiterea lor

către cei din biserică este o obligație spirituală și o datorie de serviciu.

Comunicare vizuală

Dumnezeu a binecuvântat biserica noastră din România cu o abundență de echipamente pentru recepția și proiectarea emisiunilor video de pe satelit. Conferința Generală, prin Rețeaua Adventistă de Televiziune (ATN), urmărește cu o energie remarcabilă obiectivul de a alimenta toate bisericile de pe fața pământului cu rapoarte, comunicări, știri, discuții și instruire. Programul transmis de Conferința Generală în fiecare vineri seara, la ora 20, conține, între altele, un raport video, care ne conectează la viața bisericii mondiale, cu dificultățile, biruințele, experiențele și inițiativele

ei. Printr-o minune tehnică, programul acesta este tradus în limba română simultan și oferit tuturor. Fiind implicat direct în traducerea și transmiterea acestui program săptămânal, pot să vă mărturisesc aprecierea mea enormă pentru el, dar și mâhnirea mea la fel de mare că, după un an de transmisie și multe eforturi de popularizare, această oportunitate unică de conectare la viața bisericii este ignorată în foarte multe comunități locale. Începând cu anul acesta, așa cum s-a anunțat, și buletinul video al uniunii noastre, intitulat *Aproape Acasă*, se transmite tot prin satelit.

Aceste transmisii pot fi folosite în moduri variate fie în direct, fie înregistrate și proiectate în Sabat, preferabil în cursul dimineții, când este cea mai bună

prezență. Predica transmisă în cadrul aceluiași program săptămânal poate fi folosită în întâlnirile de vineri seara sau în Sabat după-amiază.

Neglijarea acestui program este condamnată și nu poate fi scuzată în nici un fel. Nici un pastor și nici un conducător de biserică nu are libertatea să separe comunitatea pentru care are răspunderea de corpul bisericii la nivel de Uniune și de Conferință Generală prin reținerea informațiilor și întreruperea comunicării – fie că este vorba de un act deliberat, fie că este urmarea pasivității sau neglijenței. Am încredințarea că acest apel serios va determina un răspuns prompt și energic. Biserica are dreptul să conteze pe urmașii moderni ai lui Tihic.

Admitere 2003

INSTITUTUL TEOLOGIC ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN CERNICA – ILFOV

Institutul Teologic Adventist de Ziua a Șaptea din Cernica – Ilfov organizează concurs de admitere la Facultatea de Teologie Adventistă pentru toate cele trei specializări: Teologie adventistă pastorală, Teologie adventistă didactică – Limba și literatura română și Teologie adventistă didactică – Asistență socială.

Rector,
Prof. Univ. Dr. Silviu Szentesi

Programul înscrierilor și al examenelor este următorul:

Specializarea Teologie adventistă didactică

— **Limba și literatura română**

Specializarea Teologie adventistă didactică

— **Asistență socială**

Sesiune vară:

- Înscrieri: 10 - 16 iulie
- Examen scris: 17 iulie

Sesiune toamnă:

- Înscrieri: 4 - 9 septembrie
- Examen scris: 10 septembrie (Teologie adventistă didactică – Limba și literatura română)
- Examen scris: 11 septembrie (Teologie adventistă didactică – Asistență socială)

Specializarea Teologie adventistă **pastorală**

Sesiune toamnă:

- Înscrieri: 28 august - 1 septembrie
- Examen: 2 - 4 septembrie

Pentru tematică și bibliografie, consultați suplimentul Curierului Adventist.

Pentru informații suplimentare, contactați secretariatul ITA.

*Telefon: 021-255.58.65 sau 0744-68.51.23;
www.institutadventist.ro; e-mail: ita@fx.ro.*

Tabăra de Sănătate – Start Nou 2003

Suntem fericiți să vă adresăm o nouă invitație. Printre alte surprize pe care vi le oferă concediul dumneavoastră în această vară, Centrul Internațional de Educație pentru Sănătate, în colaborare cu Centrul de Sănătate și Medicină Preventivă de la Herghelia, vă oferă ocazia să participați la tabăra de sănătate, organizată în acest an la Centrul Misionar de la Stupini.

Programul zilnic vă va oferi ocazia să puneți în practică principiile unui stil de viață sănătos: alimentație vegetariană, exerciții fizice, odihnă din belșug, plimbări în natură. Veți putea învăța multe lucruri folositoare în cadrul conferințelor medicale și seminariilor de familie, ce vor fi

ținute de către medici și specialiști. Pentru relaxare – studenții Școlii Misionare Medicale de la Herghelia abia așteaptă să vă ofere mult doritul masaj.

Pentru cei care suferă de boli cardiovasculare, diabet, obezitate, stres, această săptămână poate constitui o reală șansă de a vă recăștiga sănătatea: veți face primul pas în a experimenta impactul unui stil de viață sănătos, urmând să continuați acasă cu aplicarea principiilor învățate. Se oferă consultații medicale, servicii de măsurare a tensiunii arteriale, a procentului de grăsime corporală, teste computerizate de determinare a vârstei biologice și a vârstei inimii.

Vom avea și ocazii deosebite de a ieși în mijlocul naturii: mici excursii în zonele turistice din

aproiere (Poiana Brașov, M-ții Bucegi etc.).

Perioadele desfășurării taberei sunt: **20-27 iulie și 27 iulie - 3 august 2003** (alegeți între cele două săptămâni). **Centrul Misionar de la Stupini** ne va găzdui cu căldură anul acesta.

Costul taberei este de **2.200.000 lei pentru adulți**, incluzând cazare, masă și serviciile amintite, și **1.500.000 lei pentru copiii între 3 și 14 ani**.

Așteptăm înscrierile dumneavoastră cât mai curând la numărul de telefon al CSMMPR Herghelia : **0265-324010**, zilnic între orele 8 și 17, cu excepția zilelor de sâmbătă și duminică. E-mail: **herghelia@fx.ro**

Teodora Gheorghită,
as. med. CSMMPR Herghelia

La odihnă

Savu Urseanu a adormit în Domnul, în dimineața zilei de 20 aprilie 2003, ca să se odihnească până când își va auzi numele strigat la ziua învierii.

S-a născut la 28 octombrie 1908, în localitatea Bălcești, jud. Vâlcea. În anul 1924, la numai 16 ani, dorește să încheie legământ cu Domnul și este botezat de frațele D. Făurescu.

Viața nu i-a fost deloc simplă și nici nu l-a răsfățat, deși cei 95 de ani îl pun în rândul celor care au trăit o viață lungă pe acest pământ.

Pentru ultimii ani, Domnul i-a dat o binecuvântare specială prin căsătoria cu Ștefania, o soție deosebită, care l-a îngrijit cu o dragoste și un devotament rar întâlnite.

A fost condus la locul de odihnă de pastorii comunității București Labirint, Vadici Tănase și Norel Iacob, de membrii familiei împreună cu mulți dintre cei care l-au prețuit.

Lucia Prisăcaru (13 martie 1937 București - 18 februarie 2003 Bicz) s-a născut în familia pastorului Thomas Andrei, singurul copil al soților Thomas. Termină liceul în București, apoi Institutul Teologic Adventist.

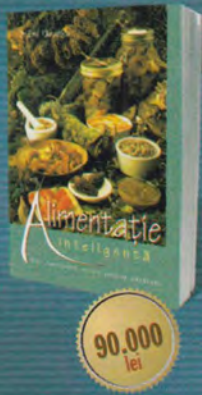
În iunie 1959 se căsătorește cu dr. Prisăcaru Dumitru, iar în anul 1960, căsătoria lor este binecuvântată cu un fiu, astăzi medic rezident.

Din anul 1962 se stabilește împreună cu soțul ei în orașul Bicz, jud. Neamț. A avut o bogată activitate muzicală, moștenind talentul tatălui ei, formând coruri în comuni-

tatea Bacău, Piatra Neamț și Pângărați, inițiind în același timp nenumărate grupuri instrumentale în comunitățile sus-amintite și în împrejurimi.

Cuvântul de mângâiere și speranță a fost rostit de frații Vasile Ciobanu, președintele Conferinței Moldova, și Ioan Bidiuc.

Lidia Brahnea a dormit în Domnul luni, 2 septembrie 2002, la vârsta de 68 de ani. Pentru cei care au cunoscut-o, sora Lidia a fost membră a comunității Labirint, iar ulterior a locuit în New York și Shasta County, California, unde a activat ca o adventistă devotată. După o suferință necruțătoare, și-a încheiat alergarea cu speranța reîntâlnirii cu Mântuitorul și cei dragi. Înormântarea a avut loc în Redding.

ALIMENTAȚIE INTELIGENTĂ

Dr. Emil Rădulescu

Niciodată interesul pentru sănătate n-a fost mai mare ca în zilele noastre, dar, cu toate acestea, niciodată nu au circulat mai multe informații eronate cu privire la acest subiect. Dr. Emil Rădulescu, cunoscut pentru cele peste 1.200 de emisiuni radiofonice despre sănătate, prezintă în acest volum răspunsuri, sprijinite pe ultimele date științifice, la întrebările celor care salută un stil de viață sănătos. Alege să citești această carte, iar trupul, mintea și sufletul tău vor fi pe deplin binecuvântate.

90.000
lei

E BINE SĂ ȘTII!

Dr. Leonard Azamfirei

E bine să știi mai multe despre sănătate, prevenirea îmbolnăvirilor și despre boală, cât mai devreme, până când aceasta nu devine atât de gravă, încât să nu mai poată fi tratată. Această carte încearcă să ne învețe cum să nu fim bolnavi. Iar, dacă suntem bolnavi, ne învață ce să facem pentru a ne trata sau măcar ameliora boala. Ea nu înlocuiește consultul medical, care rămâne esențial, dar ne permite, într-un limbaj accesibil, pe înțelesul fiecăruia, să înțelegem ce se întâmplă cu noi și ce pași putem face spre sănătate.

80.000
lei

BATALIONUL „PÂINE COAPTĂ”

George Uba

Ești copil? Ți plac povestirile? Trebuie să citești cartea *Batalionul „Pâine coaptă”*, în care îți sunt prezentate 27 de amintiri pline de miezul copilăriei și al bucuriilor. Amintiri ce pot fi asemănătoare cu ale tale. O carte atât pentru copii, cât și pentru părinți!

33.000
lei

ÎNȚELEGE-ȚI COPILUL

Kay Kuzma

Cum aș putea să mă comport cu copilul meu atunci când îmi face tot felul de probleme? Ce să fac atunci când țipă, când este agresiv sau când îi este frică. Cartea *Înțelege-ți copilul* vă poate ajuta să înțelegeți mai bine comportamentul copilului în diferitele stadii ale dezvoltării sale. De asemenea, sunt oferite sugestii practice cu privire la modul în care părinții pot să-și modeleze copiii pentru a deveni adulți fericiți, iubitori și eficienți. O carte necesară pentru fiecare părinte. Citește-o, și copiii tăi, mai târziu, îți vor mulțumi!

40.000
lei

198.000
lei

FĂRĂ STRES!

Dr. Julian Melgosa

O anumită tensiune este necesară pentru a avea o activitate productivă și plină de vitalitate, dar excesul de tensiune ne stresează și ne împiedică să ne bucurăm de viață.

Stresul este boala secolului nostru și îi afectează pe bărbații, pe femei, pe tineri și pe cei în vârstă, inclusiv pe copii și pe adolescenți. Nu putem evita stresul, dar putem învăța să-l controlăm, evitând astfel anxietatea și depresia. În cartea *Fără stres!* puteți găsi și anumite tabele de evaluare a gradului de stres personal și un plan de cinci zile pentru a controla stresul. Mult succes!